

"Dacă vor tăcea aceştia, pietrele vor striga."
(Sf. Evanghelie după Luca 19, 40)

CUVÂNTUL LEGIONAR

Periodic al Românilor naţionalişti creştini
- în duhul NAŢIONAL CREŞTIN al lui Corneliu Zelea-Codreanu -

Anul IX, Nr. 113, DECEMBRIE 2012 *Apare la SFÂRŞITUL lunii* 2,5 lei

Director: NICADOR ZELEA-CODREANU Redactor şef: Nicoleta Codrin

RELAŢII CU PUBLICUL:
ÎN FIECARE VINERI, ORELE 15–17, Str. Mărgăritarelor nr. 6, sect. 2, Buc.; tel.: 0212425471 sau 0745074493
e-mail: cuvantul-legionar@zelea-codreanu.com; SITE: www.zelea-codreanu.com

CUPRINS:

Editorial: 1907 ŞI "BOIER" FISCHER

Luna aceasta s-au împlinit 105 ani de la răscoala ţărănească din 1907.

În vâltoarea stârnită de alegerile din 9 decembrie uitasem de eveniment, uitasem de scârba nemărginită pe care am simţit-o de fiecare dată când am fost în situaţia de a constata **enorma minciună care ni s-a livrat în legătură cu răscoala.**

Sintagma pe care o folosesc la adresa regimului care s-a instaurat după 1944 în România de către iudeo-bolşevismul rusesc, aceea de iudeo-comunism, îşi dovedeşte încă odată justificarea când faci cunoştinţă cu minciunile care ne sunt oferite "la pachet" în "cazul 1907".

Poate că primul lucru la care te gândeşti, prima întrebare pe care ţi-o pui, ar fi ***de ce se falsifică atât de grosolan istoria, în folosul cui, de ce istoricii români se simt obligaţi să împroaşte cu noroi propriul popor,*** evitând cu ostentaţie să se apropie măcar de adevăr când ar trebui "să arate cu degetul" urmările catastrofale ale invaziei iudaice în România?

La ce mă refer apropos de "împroşcarea cu noroi": se practică de vreo 20 de ani "o politică" filo-evreiască având ca obiect, drept "cal de bătaie", comportamentul românilor în general, exprimat prin numitul "holocaust", acuzarea poporului român ca fiind autorul unui genocid anti-evreiesc cifrat la suma astronomică de 400.000 de victime. Pentru a susţine aceasta "teză", atenţie, nu s-au produs niciodată nici un fel de dovezi! Este pur şi simplu revoltător să fii obligat să accepţi acuzaţia pentru simplul motiv că diverse râme (era să scriu iarăşi "javre", amintind de credinciosul câine) şi-au însuşit acuzaţia de pe poziţii oficiale şi au legiferat interdicţia de a-ţi exprima propria opinie!

Dar să ne întoarcem în istorie, la prima intervenţie a "Apusului" în viaţa, soarta şi "treburile interne" ale României.

"Domnitorul Carol insista asupra pericolului ce-l reprezenta pentru sănătatea publică aglomerarea celor 300.000 de evrei care infestează (care infestează, care infestează!) ***Moldova,*** *la Iaşi mai cu seamă unde – la o populaţie de 80.000 de suflete – sunt aproape 50.000."*

Iată cum se pronunţă domnitorul Carol I, făuritorul primilor paşi hotărâtori în transformarea României într-un stat modern care de-abia peste zece ani va primi statutul de regat (Pacea de la Berlin din 1878, după Războiul de Independenţă din 1877):

(continuare în pag. 2)

Nicador Zelea-Codreanu

1907 ŞI "BOIER" FISCHER (continuare din pag. 1)

*"În timpul şederii mele în acest oraş am văzut **o casă care servea drept azil la 600 din aceşti vagabonzi, înghesuiţi câte 12-15 suflete în fiecare cameră...**"* - am încheiat citatul!

Pe bună dreptate poţi comenta:: *"săracii evrei!"*, dar suntem şi noi oameni (spre mirarea evreilor) şi spunem: ***"săracii români"!***

Păi cum? Păi simplu: **noi am suportat, noi am hrănit, noi am fost obligaţi să acceptăm această invazie distrugătoare,** pedeapsa lui Dumnezeu pentru multele noastre păcate!

Hai să râdem sau "să ne dăm pumnii, cu ciocanul în cap"! Citez:

*"**Interesul internaţional faţă de situaţia evreilor în România** este scos în relief, printre altele* (printre altele, printre altele), *şi de numirea*

drept consul al Statelor Unite ale Americii la Bucureşti a lui Benjamin Franklin Peixotto, a cărui misiune a fost mai mult umanitară decât diplomatică. ...conferinţa internaţională de la Bruxelles (??), *octombrie 1872, prima întrunire evreiască consacrată obţinerii drepturilor civice şi politice în favoarea populaţiei evreieşti din România...!"*

Dacă aş afirma că Statele Unite încă din secolul 19 era "preş" în faţa intereselor evreieşti fără argumente, ar fi destui români care să gândească despre mine că "sunt lovit" de anti-evreism.

Râsul dracului: **nici nu se acceptase existenţa României ca regat şi politica internă a României primea "sugestii"** (a se citi "şantaj, ameninţări directe") **de la trimisul Americii,** "diplomatul" ***Gitenstein*! Că îl chema Benjamin Peixotto... putea să îl cheme şi *"Iunescu"*, tot evreu era.**

Te întrebi dacă de la 1870 "Departamentul de Stat" (Ministerul de Externe american) era controlat de evrei, astăzi ce cantităţi de ştiucă umplută se consumă în vestita instituţie??

Nu mă pot opri să citez din cea mai autorizată istorie: *"În preajma şi în timpul Războiului de Independenţă* (1877, pentru înşelatele generaţii "post decembriste") *şi a Congresului de la Berlin, în timp ce oamenii politici români se străduiau să asigure integritatea teritorială a ţării şi recunoaşterea independenţei de către puterile garante, cercurile evreieşti, efectuând o propagandă contrarie,* (efectuau o propagandă contrarie "asigurării integrităţii şi recunoaşterii independenţei României") *căutau să convingă puterile europene asupra necesităţii de a se efectua presiuni asupra României pentru a o determina să acorde drepturi politice evreilor* (a se citi "încetăţenirea sutelor de mii de năvălitori"), *condiţie pentru recunoaşterea internaţională a independenţei!*

Trebuie să fii idiot sau trebuie să facem noi pe idioţii (şi o facem), **ca să te gândeşti că politica antinaţională şi anticreştină a forurilor evreieşti a suferit vreo schimbare care să aibă în vedere interesele României şi a românilor!**

România a fost condamnată la moarte! O spune M. Kogălniceanu, ministru de Externe în timpul evenimentelor respective; citez: *"După întoarcerea de la Berlin m-am gândit să găsesc o soluţie satisfăcătoare pentru Puteri* (cu referire la puterile care se străduiau să ne nenorocească) *care să nu fie însă o condamnare la moarte pentru sărmana noastră ţară, şi nu am găsit nimic."* - închei citatul. O spune Kogălniceanu la 1878 şi toate evenimentele care urmează până astăzi confirmă prevederile omului politic cu statuie încă nedărâmată!

Ce se petrece în perioada de după Pacea de la Berlin din 1878: invazia evreilor plecaţi cu "traista în băţ" din Galiţia se desăvârşeşte, "infestând" - după părerea regelui Carol I ! - "sărmana noastră ţară" (în aprecierea lui Mihail Kogălniceanu, cum spuneam puţin mai sus).

De aici înainte soarta noastră este pecetluită. Ce ruşi, ce austro-ungari, ce turci (până mai ieri): "floare la ureche"!

Ce consemnează ***"Istoria Românilor"*** editată de **Academia Română?**

Considerente savante despre economia României în contextul unui nivel retrograd de abordare a problemei agrare, a "problemei ţărăneşti"! Coincidenţă, nepomenită nici ca atare, că intervine ceva nou în relaţiile dintre moşier şi masa de ţărani: ARENDAŞUL **(în majoritatea cazurilor, evreu).**

Nu vrem să acredităm ideea că până atunci, până la apariţia noului intermediar între proprietarii marilor moşii şi ţăranul cu un statut nu prea departe de o dependenţă totală de "stăpân", situaţia ar fi fost acceptabilă. Se trăia greu, în condiţii greu de suportat şi de acceptat. **Când însă apare încă o "verigă" total străină de orice legătură sufletească cu ţăranul, care "profesează" o religie a urii şi dispreţului** faţă de cei de care dispune ca un stăpân total insensibil la suferinţele "slugilor", **lucrurile iau o întorsătură dramatică.**

Conştienţa că trebuie să "stoarcă" până la ultima picătură de energie "angajaţii", că viaţa lor nu are nici o valoare pentru arendaş, că "după el, potopul", trezeşte în bietul ţăran român sentimente care depăşesc instinctul de conservare (ca să nu amintim de firea blândă şi concesivă a acestuia).

O istorie marcată de laşitatea şi oportunismul autorilor ne aruncă trecutul în derizoriu.

Citez: *"... răscoala de la 1907 a fost mai mult decât o răscoală ţărănească de proporţii"* (şi acum urmează diversiunea perfectă) *"provocată de rânduieli economice sau de incapacitatea claselor conducătoare de a găsi problemei agrare rezolvări sociale şi politice în acord cu spiritul veacului"* - închei citatul.

Deci totul pleacă de la "incapacitatea claselor conducătoare", ***deci Mochi Fischer, satrapul stăpânind 350.000 de hectare (în arendă), stăpânul unui teritoriu imens, denumit în vorbirea curentă "Fischer-land", incluzând localitatea "Flămânzi", epicentrul cutremurului social 1907, nici usturoi nu a mâncat...!***

În Istoria editată de Academie "boierul" Fischer este administratorul imensului teritoriu şi atât, fără alte comentarii.

La emisiunea T.V. "Antena 3" i se ia **un interviu unui urmaş al unuia dintre participanţii direcţi la răscoală şi acesta declară că bunelul i-a spus că *<<nu mai puteam suporta exploatarea la care ne supunese "boierul Fischer"!>>***

<u>Ce fel de boier şi altfel de amănunte nu intră în discuţie; faptul că invazia evreiască a teritoriului naţional a avut urmări catastrofale de la începutul începutului nu se pomeneşte.</u>

Mai mult decât atât, ne scuzăm şi găsim explicaţii pentru orice, numai "să cântăm în strună" evreilor - citez: *"deoarece în Moldova **ţinta atacurilor au fost arendaşii, cârciumarii şi oamenii lor – evrei în majoritatea lor** – s-a acreditat aserţiunea potrivit căreia mişcările ţăranilor ar fi avut un caracter antisemit. Curând însă, pe măsură ce mişcările s-au extins, s-a constatat că ţăranii nu făceau nici un fel de distincţie între naţionalitatea boierilor şi a arendaşilor."* - închei citatul.

Atâta prostie te lasă "cu gura căscată": bineînţeles că pe ţăran aproape că îl durea în cot ce neam de neom (era să zic "de om") îi ia pâinea de la gură (de fapt mămăliga).

Bineînţeles că lătrăul care are acces la importanta lucrare trebuie să sărute o ciubotă plină de noroiul galiţian chiar dacă atunci când îşi declară în "Istoria Românilor" actul de supunere în faţa intereselor iudaice; se face a nu observa că astăzi ciubota-icoană a oportunismului degradant este plină de sângele masacrelor din Basarabia anilor 1940-1950 şi că a călcat în picioare 1.115.000 de români creştini între 1944-1964, dintre care 500.000 au murit.

Cu o grijă demnă de comportamentul nedemn şi înjositor care îi este propriu, ţine să precizeze "pentru posteritate" că nişte bandiţi naţionalişti "au acreditat aserţiunea potrivit căreia mişcările ţăranilor ar fi avut un caracter antisemit"; bine, de acord cu "ţăranii aceia", dar **<u>tu nu faci nici o legătură între invazia iudaică şi disperarea a zeci sau sute de mii de ţărani?!</u>**

Îţi poţi închipui că răsculaţii nu făceau nici o legătură între naţionalitatea lui Fischer şi comportamentul lui criminal?

În cor cu hienele, "românii, un neam de idioţi"?!

Despre "cârciumarii" pe care îi aminteşti nu ai "nimic de declarat?"

Dacă îi aminteşti, totuşi, ***de ce nu spui câteva cuvinte despre rolul cârciumarului evreu în lumea satului românesc al timpului şi despre băuturile contrafăcute, adevărate otrăvuri, despre degradarea fizică a ţăranului*** (ca să nu vorbim de tot cortegiul de umilinţe aferente)?

Nu pomeneşti de practica "complementară" în sensul relaţiei dintre foamea înjositoare şi apelul la poşirca otrăvitoare, **favorizând,** o dată în plus, **dependenţa de arendaşul evreu!**

"Şi ce nu erau şi arendaşi români?"

Erau, dar, coincidenţa dracului, "epicentrul" seismului a fost pe "Fischer-land"!!

Pentru imbecili - căci scriem şi pentru ei - ***<u>care ar fi "trimiterea" la actualitate?</u>***

Am mai pomenit, cu ani în urmă, de relaţia mea de amiciţie, total întâmplătoare, cu **muncitori români plecaţi "din greşeală" în Israel ca să câştige o pâine în construcţii. Tratamentul la care au fost** supuşi a fost de domeniul ficţiunii: cazaţi în "barăci" de tablă, fără vreo instalaţie care să atenueze temperatura de cuptor, **li se lua paşaportul ca să nu poată "dezerta", munceau o lună două fără să li se achite salariul, după care erau "daţi afară" sub diverse pretexte.** Patronii inventau tot felul de "clauze" ca să le taie din salarii - şi tot ansamblul de măsuri menite să calce în picioare demnitatea umană.

Atenţie, vorbim de anii 90! Ce făceau în 1880 probabil întrecea orice închipuire; am spus "probabil", dar total improbabil ca paşnicul, supusul ţăran român să recurgă la "răscoală" dacă nu "i-ar fi ajuns cuţitul la os".

Pentru acelaşi sau aceiaşi imbecili: ***<u>"Bine, dar anii 90 mai sunt în actualitate?"</u>***

DA, bomboneilor: dacă în secolul XXI devii cobaiul experimentării situaţiilor-limită, **dacă între două "şuturi" primite de la aceeaşi cizmă de care vorbeam, ne facem "profesiune de credinţă" să o prezentăm ca pe un element necesar, benefic vieţii noastre, <u>obligaţia de "a aminti românilor "de unde li se trage"</u>** (deci de unde "ni se trage"), **<u>nu mai este istorie, este durere: de ieri, DE AZI ŞI DE MÂINE!</u>**

În încheiere nu pot să nu fac următoarea remarcă: după două sau trei generaţii de la răscoala din 1907, **ce a reuşit permanenta manipulare,** neobosita manipulare iudaică **să "îi bage în cap" strănepotului din Flămânzi: vinovat este "boierul", nu evreul Fischer de tragedia ţăranului român al anilor respectivi!** Culmea: noi trebuie să şi credem!

VIKTOR ŞI VICTOR

Dl. Ponta, pe care l-am votat în disperare de cauză, dispus fiind să fac orice ca să scap şi să scăpăm de ciuma portocalie, era gata să-şi înceapă marşul triumfal printr-o trădare făţişă a interesului naţional - ca apreciere generalizată, trădarea opţiunilor explicite sau implicite ale electoratului, dezamăgind pe "Ion şi Gheorghe!

Pentru un soldat hârşit în zeci de ani în observarea atentă a comportamentelor, felul în care Ponta a recepţionat mitocănia decidenţilor din Uniunea Europeană, fără măcar o silabă care să ne dea speranţa că ar avea sânge în instalaţie apropos de lins ciubote, i-a făcut pe mulţi români să îi caute calităţi de mare diplomat.

A trebuit să ne întrebăm mult mai devreme decât ne închipuiam dacă aceste calităţi sunt folosite în beneficiul naţional sau în ideea de a prezenta puternicilor vremii, ca pe o carte de vizită, disponibilitatea lui de executant al pretenţiilor înjositoare ale Apusului iudaizat?

Hai "să punem punct pe i": **unul dintre dezideratele electoratului român în contextul unei evidente treziri a spiritului naţional, a fost obţinerea unui "scor" în alegeri care să excludă participarea U.D.M.R. de la guvernare.**

Trebuie să şi explicăm această poziţie, ca să nu fie nici un fel de dubii: să lăsăm deoparte amabilităţile care de fapt sunt numai scuze pentru comportamentul nostru "lasă-mă să te las". Trebuie să înţelegem o dată pentru totdeauna că ***în relaţiile cu minorităţile cât de cât semnificative de pe teritoriul naţional, nu au loc sentimente izvorâte dintr-un creştinism prost înţeles.***

Dacă "portul de sabie" şi "scosul de sabie" reprezintă undeva în subconştientul nostru un păcat major, dar dacă nu folosim mesajul cristic ca o scuză a lenei noastre, va trebui să înţelegem ideea că în faţa lui Dumnezeu păcatele făcute pentru supravieţuire, ca om şi ca naţie, vor găsi iertare!

Să înţelegem de aici că trebuie să tratăm pe vecinul Ianoş ca pe un duşman? Mă refer la vecinul de pe stradă, nu la cel de la graniţă.

Mă voi purta întotdeauna **la fel de corect** faţă de el, **"în oglindă" cu comportamentul lui**; este bine educat, respectă mai abitir ca vecinul Ion regulile convieţuirii pe aceeaşi stradă, cum precizam mai sus, dar, când vine vorba de naţionalitatea lui, mă priveşte cu o doză oarecare de condescendenţă şi gândul îi zboară pentru o secundă la Ardealul "lui"!

Rusul se gândeşte o secundă sau o viaţă la Moldova lui până la Carpaţi, bulgarul cu mai mult de patru clase primare vrea Dobrogea, **sârbul se gândeşte că există de fapt un singur Banat şi acela este sârbesc; *să ne gândim că ungurul este împăcat cu o Transilvanie a românilor?!***

Bine, şi atunci ce fac?

Îi sparg geamurile lui Ianoş?

Nu, votez, încrezător că va urma o perioadă de câţiva ani în care şantajul profesat de conducătorii minorităţii maghiare nu va mai apăsa pe umerii minorităţii române din judeţele ştiute.

Reuşim să facem "o majoritate" indiscutabilă, neameninţată de nici un fel de jocuri politice ulterioare, şi Ponta ce face? Se gândeşte să uite opţiunile electoratului! Să ne gândim că am nimerit "din lac în puţ"?

Să începem cu "presele":

- Presa română (??) se strecoară cu îndemânare printre jaloanele slalomului special iudeo-democratic şi creează impresia că este handicapată. Presa românească **nu observă că prietenii din "pustă" ne acuză de extremism** în persoana lui Crin Antonescu care a avut "nesăbuinţa" să declare că îşi doreşte "o Românie puternică"!

- Cotidianul budapestan "Nepszava" declară dezideratul exprimat ca o "escaladare a extremismului", concomitent cu fondarea ***"Comisiei pentru Apărarea Drepturilor Maghiarilor din Bihor"***, sub "umbrela" *"Partidului Popular Maghiar din Transilvania"* care, prin vocea autorizată a lui Laszlo Tokes, declară: *"Partidul Popular Maghiar din Transilvania propune un astfel de program de descentralizare, de regionalizare, care conduce la un sistem federalist în România".*

Cotidianul de limbă maghiară din Bucureşti (oricum numele nu contează) **"informează cititorii dar şi pe ataşaţii ambasadelor** care monitorizează presa ori redactează rapoartele diplomatice, **că respectiva Comisie (de la Bihor) ar fi, chipurile, motivată de acţiuni antimaghiare** care au avut loc în mod repetat în ultima perioadă, respectiv de "manifestări agresive".

Bineînţeles, minciuni ordinare dar care scot în evidenţă comportamentul duşmănos al ungurilor şi bineînţeles că dacă cineva ar invoca drept justificare faptul că **VIKTOR DE LA BUDAPESTA** nu coordonează toate acţiunile antiromâneşti, ar putea să fie acuzat de prostie.

Răspunsul la terfelirea permanentă a imaginii României îl dă **VICTOR DE LA BUCUREŞTI**: se gândeşte să coopteze la guvernare U.D.M.R.!

În acelaşi cotidian maghiar din Bucureşti suntem avertizaţi de faptul că *"activitatea Comisiei va fi sprijinită de specialişti voluntari"!!*

Specialişti în ce?! Specialişti de unde??

Aurel I Rogojan de la cotidianul.ro apreciază că este vorba despre *"specialişti în conceperea şi lansarea de diversiuni drept pretexte ale acţiunilor extremiştilor unguri care au depus jurământ să sfărâme unitatea şi indivizibilitatea teritorială a României"!!*

În percepţia autorităţilor maghiare, românii sunt idioţi? Crin Antonescu escaladează extremismul?!

Cancelariile europene, ostile!

Citate de genul: *"politica de asimilare a maghiarimii din România se continuă de 92 de ani încoace"* (Tokes), ***"noi dorim o Românie federală, o Transilvanie regională, un partium autonom"*** şi *"maghiari, nu vă amestecaţi cu românii!"* (manifestul de la Baia Mare, care, surprinzător (??) nu stârneşte nici o reacţie a "Federaţiei Comunităţilor" apropos de mesajul rasist), ***"autonomia, singura soluţie de compromis, o vom obţine"*** (declaraţia ambasadorului Ungariei la Bucureşti.

Mesaje în limba maghiară pe internet exprimând din anonimat ce gândeşte unul sau altul dintre maghiari, sună astfel: ***"Ocupanţi români, căraţi-vă!"***; mesaje care cheamă la eliberarea Ardealului cu arma în mână şi videoclipuri cu tineri în uniforme ale "Gărzii Maghiare" care se antrenează în acest scop în tabăra tineretului maghiar de la Borzont, jud. Harghita", tabără sponsorizată de patru ani de Consiliul Judeţean!!

Viktor Orban se declară preocupat de riscul apariţiei unor "tendinţe naţionaliste"!! Atâta neruşinare nu mai găseşti decât la campionii naţionalismului mondial, evreii.

Naţionalismul maghiar şi cel evreiesc nu sunt periculoase, spre deosebire de celelalte, cât de firave manifestări, care "trebuie înăbuşite în faşă"?! "Oribilul" naţionalism al lui Crin Antonescu trebuie sancţionat drastic, iar copreşedintele U.S.L., Victor, poartă pamperşi de câte ori trebuie să facă "o judecată" în legătură cu minoritatea maghiară.

Te întrebi, total nedumerit, ***de ce naţionalismul maghiar este acceptat de golemul iudaic***, de ce nu face crize de nervi ca atunci când cineva doreşte "o Românie puternică"?

Răspunsul este conţinut în întrebare: **având un duşman comun, evreii şi ungurii s-au trezit ca din senin în aceeaşi tabără!!** *"Mănăstire într-un picior, ghici, ciupercă, ce-i?!"*

Ungurul are nevoie de o Românie incapabilă de absolut orice formă de reacţie şi evreul pândeşte momentul "decesului" ca să ia în stăpânire "Vechiul Regat".

<u>Escaladarea acţiunilor şi manifestărilor antiromâneşti îngrijorează orice român capabil să scoată nasul din blidul cu fasole</u>; acesta este unul din sensurile majore ale alegerilor parlamentare.

O să îmi răspundă (mici şanse!) un băiat *aproape deştept* că am vrut să îl mazilim pe Băsescu, acesta fiind "sensul major" al rezultatului scrutinului, fără să observe (*aproape deştept*) că, de fapt, preşedintele este artizanul dezastrelor politicii externe, în legătură cu un minim de demnitate naţională!

În fiecare an la Budapesta are loc "Conferinţa Rezistenţei Ungare" cu participarea politicienilor români de etnie maghiară; este uşor de înţeles că la aceste conferinţe se complotează împotriva statelor deţinând teritorii făcând parte în 1920 din "Ungaria Mare". Pe politicienii aceştia, îmbuibaţi bine de 20 de ani în guvernările anterioare, vroia Victor de la Bucureşti să îi coopteze la guvernare!

Potrivit N.T.I. **VIKTOR a declarat că *"susţine pe patrioţii români care cooperează cu minoritatea maghiară".***

VICTOR este patriot român?

Mai mult ca sigur! De asta l-a votat tot românul;

Cooperează cu minoritatea maghiară? Se gândeşte!

Va fi răsplătit pentru asta, conform promisiunilor lui VIKTOR? Ştim cu toţii că lobbyul maghiar este foarte puternic şi în Europa, şi în Statele Unite.

Să ne gândim că Victor a început deja manevrele pentru consolidarea unei "domnii" de lungă durată, nesocotind opţiunea electoratului?

Nu aş vrea să cred că aşa ceva ar fi posibil; M-aş strânge de gât singur, ca piţigoiul!

Dacă trebuie, mai putem explica poziţia noastră făcând pentru un moment abstracţie de conflictul de secole între drepturile românilor şi pretenţiile ungurilor.

Conducătorii minorităţii maghiare - îmi pare rău să o spun - spre cinstea lor, nu fac nici un fel de compromisuri cu titlul de "comportare diplomatică" sau "politica, arta compromisului"; acest comportament ferm le-a adus "puncte" în confruntarea cu "Constituţia" României şi cu guvernanţii români de după "90".

În acelaşi timp, privind lucrurile de pe poziţia intereselor româneşti, este normal să pui problema fără politeţuri inutile şi chiar ruşinoase.

Dacă cineva "te scuipă în ochi" şi tu declari cu seninătate că sunt picături de ploaie din senin, nu îţi rămâne ca alternativă acceptabilă decât să te declari învins, ori poporul român nu a votat atât de categoric pentru un guvern fără U.D.M.R. ca să îl declare VICTORAŞ învins!

Că ordinele lui VIKTOR sunt executate de ungurime fără să îşi permită interpretări cu miros de diplomaţie, nu este nici o îndoială; că "nişte unii" luptă să îţi smulgă un sfert din teritoriul naţional, o declară chiar ei, mai mult sau mai puţin direct, dar fără dubii.

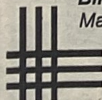
Că **la referendumul de suspendare a lui Băsescu, VIKTOR a dat ordin în favoarea preşedintelui**, că hotărâtor la Curtea Constituţională a României a fost votul magistratului maghiar aflat acolo tocmai pentru că, făcând parte din guvern, a trebuit respectat un anumit algoritm, a subliniat **poziţia ungurimii în totală contradicţie cu voinţa naţiunii române** (după cutumele iudeo-democraţiei).

Că vecinul de pe strada mea, IANOŞ, respectă cu stricteţe - dacă nu cu ostentaţie - punctele de vedere ale grupului de minoritari din care face parte, îi face cinste; fiind un oarecare, îşi cunoaşte mai bine rolul în viaţa publică decât VICTOR, dispus la compromis, dând ca ofrandă viaţa mea şi a ta.

Să nu pierdem din vedere jocurile din culise: se ştie deja că a avut loc o întâlnire secretă Antonescu – Ponta - Băsescu de la care Băsescu a rămas cu "o hârtie" pe care a dus-o la Bruxelles şi o tot vâra în ochii şefilor de acolo, după care, imediat, ambasadorul Gitenstein declară la proxima conferinţă de presă că VICTOR este capabil să apere şi să perpetueze viaţa democratică a societăţii româneşti.

Deocamdată atât; "amin şi un pahar cu vin!" "Sărbători fericite"? Oare?

Nicador Zelea-Codreanu

TRADIŢIA "TÂNCĂBEŞTI"

Au trecut ani mulţi, nu mai ştiu câţi; îmi amintesc de **prima participare**, nu mai ştiu cine organiza; ştiu că **am ajuns acolo cu unchiul Cătălin**, spre sfârşitul ceremoniei.

Era lume multă, majoritatea oameni în vârstă, sobri, împietriţi parcă, feţe dure, marcate de mulţii ani de închisoare.

La ieşirea din închisori se treziseră "liberi" în lagărul de dimensiuni naţionale, constatând doar în parte tragedia Neamului, bănuind doar că miile de camarazi care supravieţuiseră regimului de exterminare erau la fel: dezrădăcinaţi, cu familiile distruse, cu sănătatea pe muchie de cuţit, mulţi cu studii universitare sau chiar liceale întrerupte de 10-15-20 de ani. Suspicioşi, privind în jur cu neîncredere, suficient de zdruncinaţi sufleteşte, dar căliţi în lupta pentru supravieţuire, ideea că se poate scăpa de ciuma iudeo-comunistă ocupa în conştiinţa lor un locşor mic, undeva, lângă lipsa căldurii în casă (dacă găsiseră un loc pe unde să se aciuieze, căci mulţi se treziseră străini la propria poartă, întrebaţi de un mitocan rotofei "Pe cine căutaţi, tovarăşe?"). Erau priviţi cu suspiciune, dacă nu cu ură, de un "şef de cadre", angajaţi în "posturi" de necalificaţi în cazul cel mai bun, îmbrăcaţi în zdrenţe de multe ori, bineînţeles fără viitor. Mulţi continuau să fie hărţuiţi de Securitate, fiind socotiţi "surse de informaţii" sau potenţiali "complotişti la adresa siguranţei naţionale".

Mulţi fuseseră legionari sau numai simpatizanţi pârâţi la Securitate, mulţi fuseseră fraţi de Cruce băgaţi în puşcărie de Antonescu după rebeliunea din 1941, "moşteniţi" de la o generaţie la alta de călăi securişti.

Unii se declarau după anii 90 fără opţiuni politice, alţii, **slăvind pe Dumnezeu, au venit să se întâlnească - puţini, poate o sută, poate mai mulţi - cu vechii camarazi de închisoare sau păstrători ai unor idealuri comune.** Pe aceştia îi vedeam eu la Tâncăbeşti, în felul acesta îi vedeam.

La primul meu "Tâncăbeşti" nu am văzut mare organizare: un preot făcea slujba de pomenire în mijlocul feţelor împietrite, în mijlocul unui respect şi a unei bune cuviinţe parcă izvorâte din marile tăceri ale celulelor îngheţate şi întunecoase. Mulţi dintre noi, prezenţi acolo, nu am fi sperat, cu puţini ani în urmă, să apucăm momentul în care să plângem la Tâncăbeşti. M-am trezit cu ochii în lacrimi şi, când m-am uitat discret la **unchiul Cătălin, fratele Căpitanului**, lângă care mă aflam, am văzut că din ochii lui care văzuseră timp de **16 ani Aiud, Baia Sprie, Periprava**, ochi pe care îi puteai crede uscaţi de suferinţe, izvorau lacrimile; eu nu ştiu de ce plângea, dar ştiu despre mine că îi mulţumeam lui Dumnezeu că ne-a dat, după zeci de ani, un loc unde să ne dezlegăm plânsul pe care de atâtea ori ni-l interzisesem.

Acesta era "Tâncăbeştiul" acelor ani: fără organizări, fără veleitari, cu puţini sau deloc simişti. Crucea, troiţa mare de astăzi, a fost făcută şi "plantată" la locul sacrificiului suprem abia la centenarul naşterii Căpitanului.

Vechii legionari ai Căpitanului s-au stins prea repede şi au rămas "septembriştii" lui Sima.

Nu după mult timp, am venit la Tâncăbeşti mai devreme şi aşteptam într-o ploaie rece de toamnă să vină autobuzele angajate de "deţinuţi", cu preotul şi grosul participanţilor.

(continuare în pag. 13)

Nicador Zelea-Codreanu

TÂNCĂBEŞTI 2012
- imagini de la comemorare -

O NOUĂ DIVERSIUNE: MORMÂNTUL CĂPITANULUI

Dintotdeauna legionarii şi simpatizanţii au visat să descopere locul unde se află osemintele Căpitanului.

Se ştie că pe locul mausoleului de la Casa Verde din Bucureştii Noi, unde fuseseră înhumaţi în 1937 Ion Moţa şi Vasile Marin şi unde fuseseră aduse, în noiembrie 1940, trupurile Căpitanului, Nicadorilor şi Decemvirilor, comuniştii au construit un bloc în anii 50.

Ani de zile m-am gândit la subiect şi l-am dezbătut cu toţi bătrânii legionari pe care i-am cunoscut (şi n-au fost nici puţini, nici insignifianţi în Mişcare), inclusiv cu membrii familiei sale (Cătălin, ultimul frate, şi Nicador, nepotul Căpitanului), inclusiv cu "enciclopedia vie" a epocii de atunci, având numeroase cunoştinţe în toate straturile societăţii bucureştene, doctorul Şerban Milcoveanu.

S-au răscolit de către familie (singura care avea acest drept), arhivele Ministerului de Interne. Evident, rezultatul căutărilor şi întrebărilor de ani de zile a fost nul.

Cel mai probabil osemintele Căpitanului şi ale celorlalţi eroi legionari au fost ori aruncate, ori înglobate în fundaţia construcţiei comuniste.

De-a lungul timpului s-au făcut **diverse speculaţii;** s-a vehiculat până şi ipoteza că osemintele ar fi fost duse în URSS! De ce ar fi fost transportate tocmai acolo, ce interes prezentau pentru ruşi? etc. n-au deranjat bunul simţ şi logica celor care au lansat zvonul. Şi tocmai acesta a fost "actualizat"!

Nu-mi dau seama cum şi de ce, **un articol** postat pe un oarecare **blog** (absolut oarecare!), datat 17 decembrie 2012, a generat mail-uri şi telefoane de la simpatizanţi şi chiar de la membri ai Mişcării care ne întrebau dacă e adevărat ce scrie acolo.

În DECEMBRIE 2012 un oarecare tânăr ŢUBURLUI din Piatra Neamţ, membru al "Noii Drepte", vine cu "bomba": *Căpitanul s-ar afla reînhumat chiar în mormântul tatălui său, prof. Ion Zelea-Codreanu, în cimitirul bucureştean Reînvierea!* Cică osemintele lui Moţa şi Marin şi ale Nicadorilor şi Decemvirilor au fost duse în URSS, unde se fac ritualuri satanice pe ele (i-au spus lui masonii – vorbesc serios, chiar aşa scrie în articol!), iar cele ale Căpitanului au fost salvate un "securist patriot" şi duse în cimitirul "Reînvierea" (asta i-a spus nepotul securistului)! "Bune" surse!

La prima vedere eşti tentat să spui: "un tânăr entuziast!" Dar, citind puţin mai atent, îţi dai seama că lucrurile nu stau chiar aşa.

Să vedem ce urmăreşte, de fapt, autorul.

Domnia sa este revoltat de faptul că legionarii se întâlnesc *"la mama naibii"* (textual!), adică la Tâncăbeşti.

Ideea nu este nouă: încă din vară Federaţia Comunităţilor Evreieşti se arăta extrem de **deranjată** de existenţa troiţei comemorative de la Tâncăbeşti şi de faptul că **pe un drum public de mare circulaţie se adună periodic "antisemiţii"! Şi dl. Mihai Tuburlui împărtăşeşte această indignare** dar într-o formă mai subtilă:

*"Şi totuşi, la marginea pădurii din Tâncăbeşti nu este **nimic.***

*E doar locul unde legionarii şi-au pierdut **sufletele**. Nu există oseminte şi nici o rămăşiţă trupească nu a rămas acolo. Nu avem nici o urmă de Nicadori, Decemviri sau Căpitan."*

Extraordinar! Aţi aflat şi dvs. ceea ce ştiu toţi încă din 1940, că la marginea pădurii Tâncăbeşti nu e îngropat nimeni?

Însă Tâncăbeştiul nu e "locul unde legionarii şi-au pierdut SUFLETELE", ci locul unde şi-au pierdut VIAŢA! Chiar dacă pentru domnul din Piatra Neamţ sufletul e totuna cu suflul (în spirit pur marxist), sunt convinsă că nu trebuie să explic nici unui creştin în ce constă enorma diferenţă dintre cele două idei (a-ţi pierde sufletul şi a-ţi pierde viaţa).

*"Una e să mărşăluiască legionarii prin Bucureşti, pe la Bucur Obor, şi alta e **să baţi câmpii pe la marginea pădurii Tâncăbeşti.** Presa nu este obligată să promoveze un astfel de eveniment desfăşurat la **mama naibii.**"*

Câmpii îi bateţi dvs., d-le Ţuburlui, nu cei care vin la LOCUL ASASINĂRII Căpitanului! Noi credem că locul cel mai potrivit pentru comemorarea lui este pădurea unde şi-a trăit mucenicia.

Iar presa oricum nu va scrie despre legionari, nici dacă aceştia ar mărşălui prin faţa Palatului Victoria, aşa cum nu scrie despre nimic care nu e pe placul stăpânilor ei (evrei în majoritate). **Ştiţi ce scria presa interbelică despre legionari?** Că erau "falsificatori de bani", "huligani" etc. Spuneţi că "***Pentru legionari***" e cartea dvs. preferată, dar aţi "sărit" peste un întreg capitol?

Să derulăm însă povestea (căci poveste este), a "aflării" locului unde cică ar fi îngropat Căpitanul:

*"... am dat **sfoară în ţară** şi într-un târziu **am găsit un nepot al unui astfel de personaj** care în trecut avusese drept sarcină de serviciu ascunderea osemintelor lui Corneliu Zelea Codreanu într-un loc din Bucureşti."* (Palpitant!)

"Acum trei săptămâni primesc un telefon de la un tip stabilit în Norvegia, la Oslo.

- D-le Ţuburlui, v-am urmărit atent la toate manifestările la care aţi participat şi păreţi un tip de treabă. Vă simt un om curat spre deosebire de ceilalţi "legionari" care, ştiu bine, sunt oamenii sistemului securistic. (Vrabia mălai visează şi securistul vede numai securişti peste tot. De fapt asta e o **altă "şopârlă"** strecurată în articol pentru a îndepărta lumea de Mişcare: "Toţi sunt securişti, băăă!")

Eu sunt nepotul celui care a primit misiunea să reînhumeze osemintele lui Corneliu Zelea Codreanu în cimitirul Reînvierea din Bucureşti, lângă tatăl lui.

Pentru câteva momente am rămas mască..."

Şi noi suntem "mască": **nepotul securistului a aşteptat 20 de ani pentru ca să se nască dl. Ţuburlui, ca să-i comunice lui personal "secretul", prevăzând că va fi singurul "curat"?!** Prin ce metodă de investigaţie i s-a părut mai curat decât ceilalţi legionari nu ne hazardăm să presupunem (asta ca să nu vorbim de faptul că membrii "Noii Drepte" nu sunt legionari, după cum recunoaşte însuşi şeful ei, dl. Tudor Ionescu!)

Povestea însăilată cu aţă albă de cizmărie continuă la fel de fals cum a început:

"Pun mâna pe telefon şi-l sun pe Bogdan, camaradul cu care trebuia să ajung la mormântul căpitanului. (...) Ardeam de nerăbdare şi vroiam neapărat să mă întâlnesc cu cel care avea să-mi arate mormântul căpitanului."

Observ în treacăt faptul că dl. Ţuburlui scrie mereu **cuvântul "Căpitanul" cu literă mică**: acesta e adevăratul lui respect şi interes pentru Căpitan! Se spune că fondul îl poate face orice prost, de aceea amănuntele contează:

Să revin însă la fraza citată mai sus: deci mai "ştiau" şi alţii (Bogdan) marele "secret" "dezvăluit" lui în exclusivitate de tipul din Norvegia! Şi, fără a observa că se contrazice singur, tânărul cu pretenţii de deţinător de mari secrete, continuă:

"Acolo (la cimitirul Reînvierea – n. n.) *părintele Moisil slujeşte împreună cu alţi 3-4 preoţi mai tineri."*

În primul rând, părintele Moise (nu Moisil!) nu stă în cimitir. Nu vine decât când este contactat telefonic pentru a sluji la înmormântare sau parastas. Dar să presupunem că dl. Ţuburlui a avut un dublu noroc: să nimerească fix la un asemenea eveniment şi, în plus, acesta să fi avut loc chiar în apropiere de mormintele familiei Zelea-Codreanu, altfel preotul nu putea fi găsit în marea de cruci şi morminte. Numai că... părintele slujeşte SINGUR, nici gând de alţi 3–4 preoţi!!

"- Sssst, măi copile! Nu ştii în ce te bagi! mi-a răspuns părintele. Eşti prea tânăr ca să înţelegi ce s-a întâmplat aici.

Părintele nu a vrut să stea de vorbă cu mine, aşa că am încercat să intru în vorbă cu ceilalţi preoţi mai tineri." (care nu există – n. n.)

Dar ce-ar fi putut să discute cu un preot care nici măcar nu era născut în anii 50?! Chiar că dl. Ţuburlui e "copil" (ca să mă exprim elegant), altfel n-ar fi avut cum să scrie toate acestea.

*"Tipul despre care vă spuneam că este nepotul celui care s-a ocupat de ascunderea rămăşiţelor pământeşti ale lui Corneliu Zelea Codreanu în cimitirul Reînvierea făcea parte din tagma **securiştilor buni."***

*"D-le Tuburlui, să ştiţi că au existat şi încă mai sunt **securişti patrioţi!** aşa mi-a spus interlocutorul meu din Norvegia."*

Am ajuns şi la chestiunea cu "securiştii buni"! În anii 50 nu existau decât **securişti ALOGENI** (comunişti feroci, pe deasupra), **de unde "securişti PATRIOŢI"**, de unde "securişti buni"?! **De când neromânul, străinul, e patriot... român?!**

Şi, în final, urmându-l pe dl. Ţuburlui, ajungem la... "ce-a îngropat pisica":

*"**Sistemul ne minte** şi ne ţine în ceaţă şi aşa cum vă spuneam la începutul acestui articol, **vrea cu tot dinadinsul ca legionarii să bată coclaurile** la troiţa de la Tâncăbeşti, care, spun oamenii cunoscători, nu e amplasată chiar în locul asasinatelor din noaptea de 29 spre 30 noiembrie 1938, ci la 3 km distanţă."*

Pardon, "sistemul" vrea exact ceea ce vreţi şi dvs.: ca legionarii să NU se deplaseze la Tâncăbeşti.

Iar spre necazul urâtorilor ei, troiţa e amplasată chiar la locul asasinatelor, km 30 de pe şoseaua Bucureşti - Ploieşti!

Singura parte care atrage atenţia din toată această varză stricată, este următoarea:

"În partea din dreapta se află mormântul lui Ion Zelea Codreanu care are o cruce foarte veche şi după cum arăta, era cam din acei ani în care a fost îngropat, iar imediat lângă, un loc de veci, de această dată cu o cruce frumoasă din stejar, dată cu lac şi foarte bine întreţinută pe care scrie tot Ion Zelea Codreanu. Ciudat. Două morminte cu aceleaşi nume şi aceiaşi ani de naştere şi de deces!!?"

"Sistemul nu a vrut ca pe acea cruce să apară numele lui Corneliu Zelea Codreanu, ci al tatălui acestuia."

Sistemul, domnule, nu are nici cea mai vagă legătură cu crucea! **Dl. Cristian Ivanov a făcut în anii 90 o nouă cruce tatălui Căpitanului** (reţineţi: tatălui Căpitanului!) pentru că vechea cruce era deteriorată. Şi pentru că **nu putea s-o scoată pe cea veche, pe cea nouă a pus-o alături** (nu aveau loc pe acelaşi mormânt, ambele fiind foarte mari)!! Simplu ca "bună ziua"! De aceea "acelaşi nume şi aceiaşi ani de naştere şi de deces". **Pentru că ambele cruci sunt pentru una şi aceeaşi persoană, prof. Ion Zelea-Codreanu!**

Deci asta e "bomba": aşa-zisa "mărturisire" a nepotului unui "securist patriot" din anii 50 şi faptul că mormântul prof. Ion Zelea-Codreanu are o cruce nouă alături de cea veche, deteriorată.

În mod absolut surprinzător domnul, care ameţeşte cititorul cu exces de amănunte fără legătură cu subiectul (ce-a văzut prin Obor, ce făceau ţiganii de acolo, cum a ajuns la cimitir, cum tremura de emoţie etc.), nu menţionează şi faptul că monumentul din dreptul mormintelor familiei Zelea-Codreanu are inscripţionat şi numele "Corneliu Zelea-Codreanu"!

Monumentul este tot o donaţie a unui simpatizant, tot din anii 90. Acesta a trecut pe placă şi morţii, şi viii familiei (Cătălin şi soţia sa, Rodica, trăiau pe vremea aceea) şi, în mod simbolic, l-a trecut şi pe Căpitan (care ar fi trebuit să fie îngropat aici în 1940, dacă n-ar fi fost şeful Mişcării şi de aceea dus la mausoleul de la Casa Verde).

"Să zicem că rămăşiţele căpitanului nu s-ar afla în cimitirul Reînvierea şi că nu mai există nici o urmă."

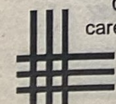
"Gura păcătosului adevăr grăieşte", în sfârşit. Şi totuşi insistă: ***"De ce să facem marşuri la troiţa Tâncăbeşti**, amplasată la 3 km de locul adevărat al crimelor? De ce nu la mormintele familiei Zelea Codreanu?"*

Cu alte cuvinte:

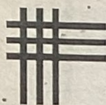
"De ce să ne adunăm într-un loc spaţios, unde încap lejer sute de persoane, unde e loc de parcare berechet, unde se ajunge uşor, **unde trec mii de maşini şi oameni care văd ceremonia?**

(continuare în pag. 7)

Nicoleta Codrin

Atitudini

MANEVRE IUDAICE LA ZI

În legătură cu responsabilitățile marelui genocid al poporului român există câteva certitudini care au făcut obiectul poate principal al preocupărilor diversioniste ale autorilor.

După ocuparea României de către trupele bolșevice aflare sub un control total al ocultei evreiești, țara românească intră în stăpânirea unui sistem politico-administrativ brevetat în Rusia după preluarea puterii de către așa-zișii comuniști, verificat în practică pe teritoriul Basarabiei după "cedarea" din iunie 1940.

Prima certitudine este că în primii zece ani de după 1944 evreimea trăitoare în România sau "importată " din Rusia în special, deține controlul în totalitate asupra vieții și morții oricărui român.

Orice încercare de a prezenta lucrurile altfel este infirmată de documente de arhivă care, din fericire, au fost salvate de la o eventuală distrugere, fără să punem la socoteală sutele de mărturii ale supraviețuitorilor, consemnate într-o literatură apărută după 1990, ajunsă însă destul de puțin la cunoștința noilor generații.

Rezultatul acestei stări de lucruri în perioada imediat următoare invaziei iudeo-bolșevice, a fost catastrofal pentru tot poporul român, înglobând toate aspectele vieții sociale, politice și economice; tragismul situației fiind exprimat numai parțial prin cele 500.000 de asasinate. Acestea sunt numai vârful icebergului; **tragedia poporului român a fost în principal mutilarea caracterelor care ne defineau în sens pozitiv.**

Comparația cu "icebergul" de mai devreme, este proprie perioadei de care vorbim, căci forța "insulei plutitoare de gheață" constă în partea invizibilă a acesteia.

Cum ar putea cineva să constate oribila deformare a caracterelor, a mentalităților sau a "priorităților"? Sunt observate dar nu pot fi "contabilizate".

Cifrele asasinatelor din Basarabia anilor 1940-1950, un alt genocid antiromânesc dar în special anticreștin, apoi cifra minimă dovedită printr-o simplă (??) cercetare statistică, dar incontestabilă, de 500.000 de victime ale "răzbunării" iudaice, atârnă greu în conștiința poporului evreu!

Conștiința? Sunt naiv până la prostie! Așa este în viață, constat după multe zeci de ani de "măsele scrâșnite"; unii nu se pot dezbăra de o percepere a vieții filtrată prin normal și creștinism, iar pentru alții "mustrările de conștiință" sunt un lux inabordabil. Iar am luat-o razna!

Pentru cel mai sigur "refugiu" al evreimii în cursul celui de al doilea război mondial, oricum un refugiu superlativ al perioadei, primim, în schimb, "tot tacâmul" răzbunării iudaice?

Țipați ca broasca în gura șarpelui că sunteți tratați cu suspiciune (eufemistic vorbind)?

Hai să schimbăm pentru un moment pozițiile voastre cu pozițiile noastre: cum ați fi tratat problema dacă "voi" ne salvați pe "noi" și v-am fi răspuns cu "răzbunare criminală"?

Să ne mirăm că sunteți preocupați de ascunderea comportamentului criminal din primii 10 -15 ani de comunism? Păi voi ce ați făcut: ați îmbrățișat cu entuziasm cauza și comportamentul unei concepții criminale! Și acum ce faceți? Aruncați "mănușile" pline de sânge românesc și creștin în ograda deja nădăită de execuții sumare, torturi inumane, de lacrimile a zeci de milioane de nevinovați? Deci mănușile erau vinovate?!!

Totdeauna, de când îmi pot face publice opțiunile (la nivelul posibilităților noastre), am militat pentru rezolvarea pe cale juridică a diferendelor dintre români (acesta fiind încă un termen cam nebulos) și evreimea vindicativă, nemulțumită, dușmănoasă.

Încercarea (sau, mai exact, militarea) necontenită, intensă și fără un suport faptic, de a despărți, printr-o eventuală magie - "hocus-pocus", comportamentul catastrofal al guvernării de 10-15 ani de după 1944, de punere a măsurilor în practică, **atribuind vinovățiile unei concepții politice fără să spui un cuvânt despre călău și călăi, a fost și este o preocupare a diriguitorilor evreimii.**

Pentru punerea acestui plan în aplicare, cu convingerea fermă că românii,

chiar sesizând nerușinatul conflict de interese, vor moțăi în continuare, se creează monstrul de minciună și lipsă de logică ***"Institutul de Investigare a Crimelor Comunismului și Memoria Exilului Românesc"***.

Să confirmăm că acest institut era necesar, că **"investigarea crimelor comunismului" este necesară și dorită de români, dar să pui în fruntea lui pe tovarășul Tismenețchi,** nu poate să aibă ca rezultat decât cel pe care îl putem constata "cu ochiul liber". Inițial, percepția românilor în legătură cu "personalul" bine retribuit al institutului, a fost că acolo se va face cea mai oribilă mistificare a adevărului; bănuiala a fost confirmată "cu vârf și îndesat"! **Dar să vedem cum a apărut I.I.C.C.M.E.R.;** sper că nu vă închipuiți că "la cererea marelui public". Nici vorbă!

Îl doare pe Băsescu de "nevoile" poporului român exact atât cât ați putut constata! În plină glorie, acesta vrea, printre altele: să fie primul șef de stat român care de la înalta - la propriu și la figurat - tribună a Parlamentului a condamnat comunismul. **Dar dă în același timp ocazia ocultei evreiești să prezinte lucrurile în concordanță cu planurile de ocultare a poziției de executanți feroci ai genocidului cunoscut.**

În numele comunismului și al "luptei de clasă", dar introducând în program ura individuală și colectivă a călăului sadic, se ajunge la catastrofa bine cunoscută. Băsescu declară că nu are dovezi despre "crimele comunismului"!! Deci, conform vorbei evreiești: "tu zici!", dând astfel ocazia să se pună eventual o lespede grea de mormânt asupra unor interpretări care ar duce la condamnarea autorilor reali!

Deci, domnilor "federați", a pune în fruntea cercetărilor un evreu, comunist din tată în fiu, înseamnă că ați împușcat "doi iepuri dintr-o lovitură". Tismenețchi era potrivit precum șeful hingherilor la conducerea Asociației "Iubiți câinii"!

Pentru că domnia voastră, hingherul-șef al post-comunismului, continuați să "vânați" pe plaiurile "moștenite", crezând că sunteți îndreptățit să o faceți, trebuie să recunoașteți măcar în sinea domniei voastre că este o idioțenie!

Dar să comentăm mai departe.

Te apucă durerea de cap când constați infantilismul vestitei inteligențe evreiești: o comisie a consiliului de miniștri, care are ca preocupare "astuparea" unei "găuri negre" prin care se scurg banii adunați de la sărăcimea din România, constată, ca niște "antisemiți" nenorociți ce sunt, că nu se poate justifica o sumă cu vreo șase cifre ce trebuie pusă în seama lui Tismenețchi ca șef! Constatarea comisiei de audit este atât de clară încât duce la destituirea vinovatului.

Revista "22", consecventă în păstrarea unei linii de propagandă și apărare a tot ce se poate numi "interese antiromânești", "calcă în străchini" – cum, de altfel, era de așteptat. Pentru prima oară în existența ei publică un articol mărișor și bine ilustrat, intitulat" <<Călăul>> Mihail Patriciu".

Surpriză: "De ce nu se supără mama că bebelușul face pipi în scutece? Andreiaș poartă pampers!" Dezvăluiri senzaționale, care ar trebui să ne facă să credem că totdeauna s-a practicat o evocare a istoriei "cu tot tacâmul" de introducere în actualitate, fără părtinire apropos de etnia făptașului criminal în cazul de față, pentru "proștii de români": aflăm că, după lupte seculare, revista "22" a descoperit că evreul Mihail Patriciu a fost călăul (dovedit de C.N.S.A.S.) al regiunii Cluj, ca șef al securității "poporului" ("ales"). Iată, "ni se livrează" o victimă, datorită corectitudinii și imparțialității revistei.

"Ion și Gheorghe", în naivitatea lor proverbială ar trebui să înțeleagă de aici că: este o "descoperire" unică în felul ei și senzațională și nicidecum că **Mihail Patriciu, ucigașul direct sau indirect al multor români ardeleni, avea o copie fidelă în toate "regiunile" României anilor 40-50,** să înțeleagă că evreul Mihail Patriciu era călău în ghilimele, adică, eventual, era pur și simplu un justițiar care face dreptate ucigând în dreapta și în stânga!

În preambulul articolului din "22" "își bagă o strâmbă" de te doare capul: "*nu sunt multe cazuri în care crimele Securității au fost consemnate în documente*"!!

Auzi vorbă de huhăm: "nu sunt documente", că, dacă erau, "22" avea rubrică permanentă: "Călăi evrei ucigând la românași"!

Și tot din preambul: "*astfel ne-au rămas mărturii de neprețuit despre abuzurile din închisori și colonii de muncă, sau despre torturile și execuțiile sumare comise de Securitate*" - închei citatul!

Care Securitate, domnilor "loviți în freză"? Dacă domniile voastre nu sunteți "loviți", nu rămâne decât că "noi" suntem "loviți"! **Păi, dintre toate regiunile numai una avea ca șef al Securității un român, Doicaru, la regiunea Dobrogea!**

"La derută" precizați numele unor victime ale iudeo-securității Cluj; adică au fost câțiva!

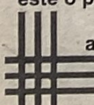
Păi hai să împărțim cei 500.000 de asasinați în cele 8 sau 10 "regiuni", să vedem că **aprox. 50.000 de români au fost victime ale iudeo-securității Cluj**; dacă împărțim responsabilitatea pe "Mihail Patriciu" și încă doi sau trei călăi, până la valahizarea Securității de după anii 60, tot are **zeci de mii pe conștiință!** (iar vorbesc despre conștiință ca despre părul de pe broască)

Domnilor, diversiunile acestea de trei parale nu ne fac *pe noi* proști! Înțelegeți aluzia!

Bine plasată în economia publicației, la sfârșitul articolului care demonstrează că orice "călău" (de ce în ghilimele?) este "denunțat" opiniei publice, indiferent de etnie, "*scrisoarea deschisă din partea membrilor fostului consiliu științific al I.I.C.C.M.E.R., pentru susținerea fostei conduceri a institutului*" (închei citatul) sare ca arsă în apărarea d-lui Tismenețchi. Din păcate, pe linia aceleiași inteligențe debordante, aduce niște argumente "trăsnet"! Auziți: "*corpul de control aduce acuzații care țin de activitatea științifică*"!!

Noi nu suntem în posesia concluziilor oficiale ale "Corpului de Control" al primului ministru. Dacă acest control a dezvăluit nereguli în gestionarea fondurilor acordate de statul român Institutului și acest lucru a dus la destituirea d-lui Tismenețchi, **nu putem decât să ne închipuim că este vorba de o sumă peste care, cu toată bunăvoința cu care nu ne îndoim că a fost tratată problema, nu s-a putut trece cu vederea. Ideea că niște "contabili" trebuiau să bage în calcul "valoarea activității științifice", repet, nu ne face *pe noi* proști.** Dacă întrebați care "noi": noi, cititorii revistei "22"; noi, plătitorii cheltuielilor unui Institut; noi, cei tratați ca fiind handicapați de un grup de persoane care ar trebui mai întâi să își demonstreze competența și autoritatea morală și intelectuală care i-ar îndreptăți la aprecieri. Cât despre aprecierile la adresa d-lui Tismenețchi care, până mai ieri dacă îl apelai cu "domnule", îți putea răspunde fără să clipească: ***"Tovarășul Tismăneanu, vă rog, domnii sunt la pușcărie"***, ca fiind "*una dintre cele mai respectate personalități internaționale în domeniul comunismului și postcomunismului*"; v-aș putea răspunde cu un îndemn departe de cerințele academismului, dar de o plasticitate și o exactitate și un amuzament care necesită și un dram de simț al umorului: "*Las-o jos, că măcăne*"!

Vasile Păduraru

Atitudini

PRIMĂVARA ARABĂ?

Privind la alţii ne vine în minte propria istorie; nu este vorba de a "face filosofie", este suficient să îţi cunoşti cât de cât trecutul – bineînţeles, nu acela livrat de iudeo-comunism până în 89 sau după aceea de slugile intereselor iudaice.

Ce se ascunde în spatele unor "scene" bine mobilate cu decoruri potrivite de către "regizori" a căror capacitate artistică este direct proporţională cu numărul şi capacitatea băncilor pe care le reprezintă, cu numărul şi capacitatea "gurilor de foc" purtate de nenumăratele tancuri, avioane sau vapoare, desigur expresie a sistemului democratic oferit cu generozitate românilor şi altor programate victime posesoare de petrol, gaze, metale preţioase sau rare, poziţii strategice în geo-politica mondială?

Am vrut să credem şi vrem şi acum, că "revoluţia română" din 1989 a fost expresia voinţei populare, lucru numai parţial adevărat; când te uiţi astăzi, din apartamentul deconectat de la reţeaua publică de încălzire din cauza sărăciei, ca să nu mai vorbim de economia drastică făcută la aşa-zisul "coş zilnic" devenit mai puţin zilnic, te întrebi pentru cine şi pentru ce au murit atâţia oameni atunci!

Dar să revenim la "primăvara arabă": popoare nemulţumite sau interese economice-expresie a indiferenţei faţă de năzuinţele năpăstuiţilor?

Ce aflăm noi, care deja am fost spoliaţi de toate darurile cu care un Dumnezeu îngăduitor înzestrase România: că miza **conflictului sângeros din Siria** ar fi "indispoziţia" Rusiei faţă de acceptarea proiectului de gazoduct Qatar - Arabia Saudită – Irak – Siria – Turcia, gaz bineînţeles livrat unei Europe "flămânde" – "bombă" pentru unii care am auzit acum despre "monstrul" gazeifer din Marea Mediterană, deja revendicat de Israel, Siria, Fâşia Gaza, Cipru şi Liban.

Ca de obicei, trebuie să ne exprimăm în "vorbe" româneşti: "ştie tot satul ce nu ştie bărbatul".

Unul dintre cele mai mari zăcăminte de gaze naturale din lume: 3450 miliarde de metri cubi! Cifra pare impresionantă, dar fără termen de comparaţie cu alte zăcăminte din lume, nu ne spune mare lucru.

Bineînţeles că te întrebi atunci: ***dacă "miza conflictului" ar fi zăcământul uriaş de gaze, până să descopere societatea "americană" existenţa lui, de ce regiunea a fost şi este scena unui sângeros conflict armat?***

O parte dintre ţările arabe sau numai musulmane din regiune, din motive "discutabile" au acceptat, pentru liniştea proprie sau pentru nişte subvenţii americane, o "pace separată" cu Israelul; este un succes al politicii "divide et impera"!

Actualul conflict sângeros din Siria este numai în parte datorat liderului Bashar cu insurgenţii, înainte ca acesta, conflictul, să ajungă la dimensiunile actuale.

Realitatea este că şeful statului sirian a pierdut controlul puterii după ce pierduse mai înainte controlul armatei.

Generalii sirieni sunt toţi sau aproape toţi şcoliţi la Moscova, percep Rusia ca pe marele lor protector, furnizor de armament şi de autoritate (sprijin) în relaţiile internaţionale şi, mai ales, după începerea conflictului armat intern, autoritatea lui Bashar Al Assad a ajuns la cote minime.

Siria, alături de Iran, practică o politică antiamericană; când spui de fapt U.S.A. spui de fapt un Israel mai mare, preocupat să apere în principal interesele evreieşti în lume: pentru acest deziderat Statele Unite duc politica bine cunoscută de "jandarm" al lumii, pentru aceasta bugetul american cheltuieşte mii de miliarde de dolari pentru o supremaţie militară în lume sau pentru "mici" bacşişuri date unor state cu poziţii geo-strategice importante, pentru aceasta SUA trimit la moarte în fiecare an mii de tineri sau poate zeci de mii; şi în cel de-al doilea război mondial interesele evreieşti în mod indiscutabil au fost piesă importantă.

În ciuda motivaţiilor idealiste pe care le livrează naivilor, îi doare în cot de dreptate şi de orice fel de adevăr, de libertate: "pax americana" a fost probată de două decenii pe pielea poporului român; să nu vorbim de faptul că ne-au obligat la Pacea de la Versailles să "înghiţim" (1920) 500.000 de evrei, că ne-au vândut ruşilor după 1944, ruşi care erau exponenţi ai unei dominaţii necruţătoare iudaice transferate între 1944 - 1964 în România şi soldate cu o catastrofă unică în istoria noastră bimilenară!

Fire-ar să fie, de la imensul zăcământ de gaze descoperit în Mediterană, aferent sudului Ciprului şi apelor teritoriale ale statelor amintite, am ajuns la deciziile americane care ne-au hotărât soarta, ne hotărăsc şi astăzi poziţia de inferioritate care ne aşează în postura de veşnic învinşi.

Dacă Statele Unite se manifestă ca un stat "poliţienesc" în relaţiile externe, în cele interne ce politică practică?

P.S.: Un prieten venit în ţară după o şedere de câteva luni la New York ne-a făcut cunoscut un fapt necunoscut românilor: în România anumite sărbători religioase sunt percepute ca sărbători naţionale: nu se lucrează, instituţiile publice sau guvernamentale sunt închise - şi ce mai ştiţi şi domniile voastre; în statul New York de "acelaşi tratament" se bucură sărbătorile religioase evreieşti! Fără comentarii!

Cuibul "Gheorghe Clime"

***

O NOUĂ DIVERSIUNE (continuare din pag. 5)

"De ce să ne adunăm chiar pe locul unde şi-a trăit Căpitanul ultimele clipe de viaţă pământească, şi unde e o troiţă sfinţită? Haideţi să ne înghesuim pe aleile extrem de înguste ale unui cimitir, **unde oricum nu sunt osemintele Căpitanului**, printre sute de morminte şi monumente funerare!"

Aşteptăm să vină alt domn care să ne spună şi cum anume să-l comemorăm pe Căpitan, nu numai UNDE.

"De ce să nu ne adunăm la mormintele familiei Zelea-Codreanu"?

DAR CINE VĂ OPREŞTE să vă adunaţi ŞI acolo?!

Chiar: aţi putea să-l comemoraţi ŞI pe prof. ION ZELEA-CODREANU, TATĂL Căpitanului, MEMBRU AL SENATULUI LEGIONAR, DEPUTAT în trei rânduri în Parlamentul României, din partea Mişcării Legionare! **Data comemorării este 20 noiembrie.**

Aţi putea să-l comemoraţi **şi pe lt. HORIA ZELEA-CODREANU, asasinat** în 1941 de Serviciul Secret de Informaţii pentru că gen. Antonescu încerca să reia legăturile cu Mişcarea prin fratele Căpitanului, fără Sima! **Data comemorării: 14 iulie.**

Aţi putea să comemoraţi şi VOI, CEILALŢI, această FAMILIE, MARTIR al Neamului românesc!

Dar m-am lungit prea mult şi, în plus, pe un ţânţar nu trebuie pusă artileria...

***

PRECIZARE

Am primit zilele trecute - prin poştă, bineînţeles - **o *"confirmare de primire"* care certifica faptul că am trimis un colet** - cu un conţinut nespecificat - unei persoane din jud. Suceava.

Primul lucru pe care doresc să-l precizez este că **nu am trimis nimănui nici un pachet care să aibă legătură cu activitatea politică pe care o desfăşor.**

Acesta este un gest care, incluzând o persoană **fără aprobarea**, de nici un fel, a **acesteia, poate crea prejudicii** celor două persoane angrenate: trimiţătorului declarat în chip mincinos **şi trimiţătorului real.**

Utilizarea în fals a numelui unei persoane face obiectul *Codului Penal*.

Dacă trimiţătorul are opţiunea conţinutului coletului respectiv, acest conţinut nu poate fi atribuit persoanei semnate ilegal.

Încercând să analizez problema prin prisma datelor pe care presupun că le am la dispoziţie, enunţ o simplă bănuială: *un "binevoitor" se gândeşte să îmi facă "reclamă" ca fiind organizatorul sau executantul unor gesturi "umanitare", sau se gândeşte să-mi atragă atenţia asupra activităţii sale.*

Grupul presupus de mine a fi autorul expediţiei **nu are legătură cu Mişcarea Legionară** decât în măsura în care, dintr-un impuls personal *sau din alte motive*, **ţine să readucă în actualitate metode de a fracţiona slăbita Mişcare**, existenţa unor tendinţe centrifuge, **făcând, indubitabil, jocul duşmanilor acesteia.**

Pe mine personal nu mă interesează activitatea grupului!

Rugămintea mea, **eu fiind cel al cărui nume este folosit ILEGAL** (*de altfel contestat de aceeaşi*), este de **a nu mă amesteca într-o activitate cu un clar scop propagandistic.**

Este pur şi simplu **fără sens să te foloseşti de numele CODREANU *când mai ieri* constatai că un nume nu are valoare** *decât în măsura în care*, **la nivelul percepţiei tale**, *onorează calitatea pe care şi-o declară.*

Pentru viitor şi pentru duşmani: *eu nu trimit pachete!*

Cu deosebită silă,

Nicador Zelea-Codreanu

Carte legionară

CAZUL HORIA SIMA ŞI MIŞCAREA LEGIONARĂ (III)

CONST. PAPANACE

EŞUAREA GUVERNĂRII

Numai Mişcarea putea înviora speranţele în mai bine ale poporului român într-un moment de dezastre peste dezastre şi numai ea putea oferi garanţii pentru noua orientare în politica externă impusă de succesiunea evenimentelor.

Problema care se punea deci era:

a) **Cum se foloseşte noua conjunctură politică** pentru ca Mişcarea, profitând de situaţia creată, să se consolideze cât mai temeinic la putere, ştiut fiind că este mai uşor să cucereşti puterea decât să o păstrezi?

b) **Cum manevrezi şi armonizezi situaţia în raport cu partenerul Antonescu** care deţinea oficial puterea statului?

c) Mişcarea se reorganizează mai întâi, susţinând un guvern format de persoane agreate, şi pe urmă se angajează treptat, prin colaborare sau infiltrare, spre a-şi pregăti cadrele?

d) Sau se angajează imediat?

Cu alte cuvinte, problema care se punea, era: imediat la guvern, sau mai întâi reorganizarea Mişcării şi formularea unui program de guvernare?

Desigur, argumente existau atât într-un sens cât şi în altul. Spaţiul nu permite de a insista aici.

Esenţialul era ca, odată adoptată o soluţie, să se fixeze un plan de acţiune. ***Un asemenea plan, cum au dovedit şi evenimentele care au urmat, n-a existat.***

Dintre multiplele probleme care se puneau pe plan intern (legionar şi românesc) sau extern, **COMANDANTUL Mişcării de atunci s-a preocupai aproape exclusiv de consolidarea situaţiei personale,** fără a-şi fi dat seama că această absorbire ii slăbea atât poziţia proprie cât şi aceea a Mişcării. **Consecinţele negative nu vor întârzia să se arate.**

Înainte de 3 septembrie 1940, cerându-mi-se de către cercurile germane părerea asupra **posibilităţilor de soluţionare a crizei din România,** am dat două note consecutive (vezi notele scrise) în care **preconizam:**

1. O soluţie reală a crizei este numai prin Garda de Fier. Orice altă soluţie este «> diversiune pentru camuflare.

2. Mişcarea Legionară, după prigoanele sângeroase care i-au adus suprimarea Căpitanului şi a celorlalţi fruntaşi, nu poate prelua imediat şi integral puterea.

3. Necesitatea unui **guvern tranzitoriu cu elemente agreate de Mişcare şi cu experienţă de guvernare** in care ea să ocupe toate posturile puterii executive, iar la celelalte departamente **elemente tinere legionare de dublură ca subsecretari de stat pentru a impune noua spiritualitate,** dinamism, **şi a face experienţa necesară în opera de guvernare.** Concepţia era deci de **infiltrare** în primul rând în centrele forţei executive.

4. Posibilitatea unei conlucrări cu **gen. Antonescu** care poate fi utilizat, neoferind garanţii pentru actuala conjunctură externă, decât numai în cadrul Mişcării Legionare, dat fiind pierele lui in politica externă şi **caracterul său ambiţios.**

5. Înainte de preluarea integrală a puterii, **Mişcarea să-şi reorganizeze cadrele răvăşite de prigoane** şi să se pună la punct pentru noua perioadă de luptă, cu mult deosebită de cele anterioare.

Acum, după abdicarea regelui Carol, se puneau aceleaşi probleme, poate în termeni diferiţi, determinate ele noua situaţie, dar de aceeaşi esenţă. Înainte de a mă întoarce în Ţara cu grupul refugiat, trei griji mă munceau, pe care i le-am împărtăşit lui Laurenţiu Vereş care locuia cu mine, spunându-i - cu un simţ profetic - să le noteze:

1) Dat fiind caracterul ambiţios atât al lui Antonescu cât şi al lui HORIA SIMA, aceşti doi oameni nu vor putea să se înţeleagă şi să colaboreze şi din acest lucru va ieşi **o catastrofă pentru Mişcarea Legionară** şi mari neajunsuri pentru Statul Român.

Două nenorociri pentru Mişcarea Legionară, adunate la un loc

2) HORIA SIMA n-are nici pregătire şi nici posibilităţi pentru noua misiune in opera de guvernare în care se angajează Mişcarea Legionara şi nici metodă de a valorifica şi utiliza alte elemente în acest scop.

3) Nu m-aş fi întors dacă n-aş simţi ca o datorie de a face cât mai multe eforturi pentru a evita greşelile ieşite din aceste neajunsuri.

4) Mă întorc fiindcă nu vreau să constitui o dificultate chiar prin simplul fapt al absenţei mele, cu atât mai mult că nu vreau să las ramura macedo-română de care sunt atât de strâns legat, dezorientată.

ATITUDINEA fixată pentru noua fază era o atitudine de **sinteză între latura morala şi cea politică.** Ea se rezuma în următoarele puncte:

1. Soluţionarea crizei de şefie din Mişcare prin consacrarea lui HORIA SIMA care şi-a căpătat un atu în plus după evenimentele din septembrie.

Satisfăcându-i-se această ambiţie perturbatoare, credeam în posibilităţi de colaborare fecundă şi de completare reciprocă pentru a evita neajunsurile care mă îngrijorau în mod deosebit. **Am crezut chiar** în posibilitatea adoptării principiilor mari şi **într-o maturizare dominată de funcţiune.**

2. Soluţionarea crizei de generaţii care zguduie viaţa politica a Statului român prin înţelegere cu gen. Antonescu.

3. Conservarea puterii prin politica de stat realistă (flexibilă) şi cu simţul măsurii.

4. Asigurarea spiritualităţii legionare la temelia noului regim pentru a se simţi aportul şi al noului om creat de şcoala Căpitanului, aşa cum îl redă jurământul legionar (vezi Cuvântul către camarazi - Buletin informativ Nr. 7 din 13 sept. 1940).

5. Reorganizarea Mişcării şi elaborarea programului de guvernare pe care Mişcarea Legionară nu-l avea până atunci.

Nu este cazul, după cum am spus, a discuta acum dacă soluţia participării la guvern sub forma care s-a făcut era cea mai potrivită, sau aceea a infiltrării pe măsura reorganizării Mişcării. Esenţialul este să fi fost un plan de luptă şi de lucru pentru rezolvare, odată ce o anumită soluţie a fost adoptată.

Fără îndoială, **situaţia moştenită de la regimul alungat** carlisto-politicianist era destul de grea:

1) graniţele prăbuşite

2) România, ruptă pe plan extern de orientarea ei de până atunci, se găsea părăsită şi izolată în preajma furtunii

3) Populaţii refugiate masiv ca urmare a evacuării Basarabiei, Ardealului de nord şi a Dobrogei

4) Bugetul statului răvăşit din cauza noilor cheltuieli neprevăzute şi pierderea de importante surse de venituri, precum şi de „concentrările" continui făcute parcă înadins pentru sleirea şi dezorganizarea economiei ţării

5) Armata zdruncinată în moralul ei şi dezorganizată din cauza imensului material de război abandonat în retragerea precipitată din Basarabia

6) Mişcarea, abia ieşită din prigoană, decapitată şi dezorganizată, era învolburată de elan eruptiv

7) Aparatul de stat (cu deosebire în cadrele superioare) corupt şi ostil Mişcării, fiind dependent de politicianismul a cărui creatură a fost

8) Situaţia internaţională cu perspective de noi complicaţii;

9) Nesinceritatea factorului german pe plan extern

10) Nesinceritatea lui Antonescu pe plan intern

Faţă de aceste realităţi n-a existat nici un plan, nici cu obiective strategice şi nici tactice pentru învingerea dificultăţilor. Nu s-a stabilit care este centrul de rezistenţă şi greutate al forţei legionare şi nici eşalonarea urgenţelor. A lipsit complet o perspectivă de ansamblu, aşa cum cerea poziţia pe care o ocupa în stat Mişcarea Legionară şi poziţia pe care o ocupa statul român în situaţia tulbure internaţională.

Singura preocupare care l-a absorbit pe HORIA SIMA a fost asigurarea şefiei, de altfel cu nimic ameninţată, care a tulburat în toate direcţiile şi anume:

1) Gen. Antonescu, în loc să fie menajat şi folosit în prima fază, mai ales că şi el, încolţit de atâtea ostilităţi, avea nevoie de Mişcare - pentru a se purcede la reorganizare netulburată a Mişcării, **a fost provocat la o inutilă epistolomanie** care l-a împins şi mai mult în braţele lumii vechi

2) Cadrele Mişcării consacrate din timpul Căpitanului, care au supravieţuit prigoanelor, în loc sa fie strânse şi folosite la greaua operă ce trebuia împlinită atât în Mişcare cât şi în Stat, restabilind ordinea şi ierarhia, **au început să fie denigrate prin intrigă şi calomnii,** mărind haosul. (Cazul prof. Codreanu a purces din aceeaşi teamă de şefie.)

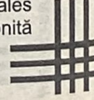
3) Raporturile cu Germania care ofereau suportul poziţiei externe a Mişcării n-au fost cultivate şi, acolo unde existau relaţii stabilite, cum era cazul cu mine (căruia germanii s-au adresat pentru organizarea siguranţei Mişcării şi a Statului, prin V. Biriş şi HORIA SIMA), s-a început **opera negativă a subminării.**

De asemenea, nu s-a ţinut seamă de interesele de război şi nici de interesele economice determinate de aceeaşi situaţie.

Este uluitor cum a fost posibil ca într-un moment **când din punct de vedere al forţei eşti inexistent fiindcă n-ai nici arme şi nici puncte de sprijin** în poliţie sau în armată unde lumea veche este încă pe deplin stăpână, **să te încurci în toate direcţiile, fără ca să cultivi măcar o singură parte pentru asigurarea spatelui.**

HORIA SIMA nu şi-a pus problema ce face cu elementele cinstite care nu figurau în Mişcarea Legionară, menţinându-le pe toate în aceeaşi ostracizare şi prin aceasta desolidarizându-i, cu toate că existau la cele mai multe dintre ele tendinţe de adaptare.

O totală **nerecunoaştere a realităţii** sau **incapacitatea de orientare** agravată de **beţia puterii** făceau ca activitatea să fie îndrumată pe **sectoare cu totul secundare** în ordinea importanţei. Pentru ca acest lucru să fie posibil a trebuit să se înconjoare şi menajeze **elemente cu totul dubioase ca structură legionară, aşa-zisele fidelităţi personale care constituiau focare de dezordine şi anarhie. Din cauza aceasta HORIA SIMA** nu **stăpânea Mişcarea** şi, din necesitatea de a-şi menaja fidelităţile, era propriu-zis stăpânit. Aşa se explică de ce actele dezordonate şi anarhice inerente la început oricărei revoluţii, mai ales una atât de comprimată şi sălbatic prigonită

ca a noastră, puteau găsi justificare în prima fază, au mers crescând cu trecerea timpului.

ACESTE LUCRURI L-AU FĂCUT PE ANTONESCU SĂ CONCEAPĂ UN PLAN DE ÎNLĂTURARE A MIŞCĂRII LEGIONARE, care era vizibil în liniile lui mari, şi anume:

1. Uzura Mişcării pentru dezumflarea mitului, încurcându-i pe legionari în comisariate de românizare, consilii de administraţii, întreprinderi, etc., pentru a se mânji în partea materială, spre a le sfâşia nimbul purităţii şi imputa dezorganizarea economică.

2. Compromiterea faţă de germani - atât pentru dezorganizarea economică cât şi pentru starea de anarhie a Statului - invocând necesităţile de război în acest sector şi afişând mai multă înţelegere. Roaderea legăturilor cu Germania se făcea sistematic prin relevarea tuturor greşelilor făcute de legionari.

3. Cultivarea disidenţelor din Mişcare create de însuşi HORIA SIMA şi acoliţii săi şi manevrarea lor pentru a slăbi Mişcarea, arătând-o ca neunită.

Ambiţia lui Antonescu pentru obţinerea şefiei Mişcării îşi are originea în faptul că HORIA SIMA nu stăpâneşte Mişcarea Legionară, fapt ieşit mai mult din **disidenţele create chiar de el.**

REACŢIUNEA:

I. Faţă de Antonescu

Faţă de acest plan, HORIA SIMA n-a opus nici unul.

Nici de apărare, înlăturând abuzurile pe care le specula Antonescu, prin aducerea armoniei în Mişcare şi cultivarea activă a raporturilor cu Germania sau menajând vizibil pe Antonescu pentru a aduce încrederea colaborării.

Dacă acest lucru îl considera imposibil - deşi eu cred că era foarte posibil - atunci să fi conceput un plan activ şi anume:

1. Întorcându-i manevra, să-l uzeze el pe Antonescu cu inerentele greutăţi ale guvernării în situaţia de atunci lăsându-i pe seama lui ministerele economice de care făcea caz, pentru a-i arăta incapacitatea lumii vechi - specialiştii lui Antonescu care au adus dezastrele până atunci.

2. Să cultive în opinia publică sentimentul că **Mişcarea Legionară încă n-are efectiv întreaga putere pentru a-şi aplica programul integral.**

3. Să cultive activ nemulţumirile din armată care, datorită temperamentului lui Antonescu, erau frecvente, menajând această instituţie esenţială într-un stat prin forţa pe care o deţine.

De asemenea, să câştige din lumea veche sfărâmându-i blocul care, din cauza lipsei de tact, se făcea pentru Antonescu, folosind predispoziţia acestei lumi de a se înţelege mai mult cu Mişcarea care reprezenta viitorul decât cu Antonescu.

4. Să fi lămurit din timp cercurile germane de intenţiile lumii vechi, înlăturând acuzaţiile nedrepte.

5. Şi la rigoare să fi luat iniţiativa loviturii care, în ceea ce priveşte partea tehnică internă era foarte uşoară, dacă vedea că Antonescu se pregătea în acest sens. Acesta ar fi fost un plan (chiar dacă, după mine, ţinând seama de situaţia externă şi necesităţile de război - cu vecinătatea Rusiei şi cu capacitatea noastră de guvernare, nu-l socoteam potrivit) şi, oricât de rău ar fi fost el, totuşi ar fi fost mai bun decât lipsa oricărui plan.

În loc însă de o atitudine în fond precisă care să ştie ce se vrea, **s-a continuat cu o atitudine ambiguă: raporturi de colaborare oficială cu Antonescu şi înjurături şi ameninţări** făcute de legionarii neorientaţi şi în special de oamenii anturajului său (al lui HORIA SIMA – n. n.). **Acestea, aduse la cunoştinţă şi speculate** vădit în mod exagerat şi tendenţios de anturajul său (al lui Antonescu – n. n.), **l-au făcut pe Antonescu să pregătească lovitura după ce va fi obţinut mână liberă de la germani.**

II. Faţă de germani

Interesele Germaniei în România aveau două laturi:

1. In primul rând **introducerea ordinii** cât mai repede pentru ca România să devină un punct de sprijin cât mai cert, dat fiind evenimentele politice şi operaţiunile militare care, după un plan prestabilit, trebuiau să se desfăşoare.

In acest scop colaborarea cu gen. Antonescu era absolut necesară fiindcă se făcea o completare a politicului cu a militarului, dat fiind că era climat de război, şi mai ales dată fiind imposibilitatea Mişcării de a prelua pentru asemenea grele momente întreaga conducere a Statului. **HORIA SIMA nu era o personalitate formată spre a angaja un stat** în momente aşa de grele. **Lipsa de prestanţă şi de pregătire organică erau evidente.**

2. In al doilea rând interese economice, care aveau un caracter de revărsare dat fiind **golul creat prin dislocarea rapidă a finanţei iudaice** naţionale şi internaţionale şi comprimarea în care s-a găsit până atunci economia germană faţă de cea românească.

Oricât de legitimă ar fi fost dorinţa de a umple întreg golul prin propriile forţe româneşti, privită problema în mod realist, **ea nu era posibilă.**

Armonizarea era absolut necesară, atât pentru interesul românesc cât şi pentru cel german, pentru a se evita excesele afaceriste şi de rapacitate posibile în asemenea momente.

Este drept că şi unele elemente germane care nu erau pătrunse de idealurile naţional-socialiste, au manifestat o rapacitate dăunătoare care a dat prilej jidanilor să profite pentru a face afaceri mai bune punând în concurenţă pe români cu germani şi alimentând zvonurile de primejdie germană.

Nici în această direcţie HORIA SIMA n-a avut un plan sau să fi ştiut ce vrea:

1. În cazul când vroia să-şi ia răspunderea, recunoştea situaţia economică de fapt şi, judecând prin prisma intereselor generale, se oprea la o **soluţie precisă care să armonizeze ambele tabere**, indiferent de impresia făcută în cercurile care n-aveau posibilitatea de a judeca interesele mari ale ţării prin prisma largă politică, adică a posibilului.

2. In cazul când totuşi impresia produsă prin anumite aranjamente economice ar li constituit o realitate grevantă pentru prestigiul Mişcării, atunci, **întorcându-i manevra lui Antonescu, îi lăsa lui departamentele economice pentru a-l uza pe el** atât faţa de cercurile germane cât şi faţă de opinia publică tendenţios iritată de către cercurile iudeo-liberale şi naţional- ţărăniste.

În loc de o atitudine hotărâtă într-un sens, **el s-a lăsat balotat de excitaţiile patriotarde ale acelor cercuri afaceriste care, pe de o parte imputau Mişcării Legionare că "vinde ţara la nemţi", iar pe de alta relevau obstrucţia şi şovinismul legionar care dezorganizează viaţa economică.**

Acest lucru a fost observat de germani şi, afară de unele rezerve iniţiale, **cu toate că nu aveau încredere în sinceritatea gen. Antonescu**, totuşi, oficial, **tindeau să se apropie mai mult de el decât de Mişcare** în caz când s-ar produce o ruptură, fiindcă el angaja mai mult.

III. Faţă de Mişcare

Două serii de probleme se puneau **conducerii Mişcării Legionare** în faza de guvernare care începea.

1. In raport cu statul;
2. In raport cu structura Mişcării.

La preluarea puterii accentul trebuia să cadă pe noile probleme de stat fără să se neglijeze problemele organizaţiei care va trebui - mai ales în cadrul statului totalitar - să constituie pivotul acţiunii politice pe noul teren. **Lupta în opoziţie se poate duce cu partizani proprii şi hotărâţi. La guvern însă mai trebuie şi alte calităţi** şi în special supleţe şi viziune realistă fiindcă şi problemele care se pun sunt destul de complicate mai ales în vremuri tulburi atât din punct de vedere politic cât şi din punct de vedere economic, financiar şi social.

Problemele care se puneau erau atât de variate şi de grele încât trebuiau mobilizate şi folosite toate energiile, şi totuşi cu greu s-ar fi făcut faţă. Asta cu atât mai mult cu cât Mişcarea a fost decimată de cadre, iar prin ostilitatea surdă a lumii vechi şi prin faptul că în structura statului totalitar lipsesc elementele de elaborare şi control cu atâtea comisii şi paracomisii.

S-a făcut însă contrariul.

Elementele vechi care au stat pe lângă CĂPITAN au început să fie denigrate sau neutilizate.

Se punea în discuţie însăşi desfiinţarea gradelor date de Căpitan!

Intriga, calomnia, au început să înflorească. Se năruia şi tot ce mai rămăsese după prigoană din disciplina Căpitanului.

Fermenţii acestei descompuneri a Mişcării erau:

- **N. PĂTRAŞCU, un om mediocru din toate punctele de vedere şi capabil de nesecată ură** ieşită din complexele lui de inferioritate şi sentimentul neputinţei creatoare.

Acesta, în calitate de ***secretar general al Mişcării***, pompa veninul de la centru spre periferie şi dizolva orice viaţă legionară. În loc de putere de atracţie, aşa cum se cere unui conducător legionar, stârnea repulsie. Sediul unde stătea el era pustiu ca şi inima lui.

- Un alt element apropiat era **STOICĂNESCU**; o structură de **intrigant şi cabotin** cu fantezie nebuloasă şi ruptă de realitate şi cu o şmecherie educată până în hrube, cu anumite posibilităţi de insinuări mieroase.

Voluptatea lui era de a descoperi mereu primejdii pentru "Comandant", de care încerca în primul rând el să se sperie şi pentru ca să le previe, era necesar să ţese intrigării peste intrigării pe plan intern şi chiar extern. **Pentru ca HORIA SIMA să nu fie înlăturat de la şefie.** Aici cădea accentul.

La început, alegerea de colaboratori am găsit-o legitimă pentru cel care are răspunderea - până la o anumită măsură. Faptul că erau ardeleni era un motiv în plus, fiindcă am considerat această ramură mai sănătoasă şi dârză, iar pe de altă parte se slăbea curentul regionalist. **Elementele alese însă au fost o decepţie.**

În ultima analiză, toate preocupările convergeau spre acest lucru. Restul erau **afişări de cabotini şi joc de-a soldaţii şi de-a oamenii de stat.**

Interesele Mişcării şi ale statului cădeau pe un plan cu totul secundar sau aproape că nu existau.

Constituirea *Forului Legionar* din iniţiativa şi la insistenţele colonelului Zăvoianu **n-a putut să îndrepte lucrurile** pentru HORIA SIMA care, în egocentrismul său mărginit, n-a vrut şi nici n-a putut să-i înţeleagă rostul. Vroia numai **să-l folosească ca PARAVAN pentru a-şi ascunde greşelile** pe care le făcea atât de des cu oamenii de casă.

Pe de altă parte, **lui HORIA SIMA îi lipseau calităţile elementare pentru un conducător** cu răspundere în stat.

1. N-avea puterea unei viziuni de ansamblu asupra tuturor problemelor, pentru a putea fixa directive armonizate pe toate planurile, aşa cum cereau în acel moment interesele statului şi ale Mişcării.

2. Ii lipsea viziunea strategică pe un plan mai complicat, din care cauză **nu putea desprinde liniile pe care se mişcau adversarii** sau prietenii interesaţi.

3. Nu putea sesiza esenţialul din problemele puse în discuţie pentru a avea şi hotărârea potrivită în situaţia pe care o deţinea.

4. Nu avea experienţă şi nici pregătire teoretică pentru problemele de stat şi nici n-a făcut ceva ca să şi-o apropie.

5. Nu avea metodă de organizare pe sectoare mari pentru ca să poată da directive şi posibilitate de iniţiativă în cadrul fixat, la colaboratorii săi, iar din cauză că n-a ştiut să-şi aleagă colaboratorii care să armonizeze şi să soluţioneze ierarhic chestiunile de mai puţină importanţă, era **invadat şi zăpăcit de toate lucrurile mărunte atât din stat cât şi din Mişcare.** Nefiind însărcinări speciale în domenii de activitate şi atribuţii precizate, şi-a îngreunat organizarea şi din proprie iniţiativa.

6. Din cauza acestor **lipsuri** conjugate cu **ambiţia de mărire** se năştea **un complex de inferioritate** care îl făcea să fie **refractar şi să nu utilizeze cele mai multe din sfaturi chiar când erau şi spre interesul său.** Adesea mă întrebam dacă un sfat, oricât de bun ar fi el - dat fiind că este primit cu suspiciune – să nu-l determine să facă contrariul, ieşind rău pentru Mişcare.

Totdeauna când n-a ascultat a făcut greşeli care au păgubit şi Mişcarea, şi pe el personal.

(continuare în numărul viitor)

Selecţiuni de Vasile Păduraru

Itinerar de suflet

PAŞI PE AMINTIRI (VI)
- ODESSA -

(continuare din numărul trecut0

La capătul ***treptelor lui Potemkin*** se află luxosul hotel *„London"*, unde, în timpul războiului, au fost încartiruiţi ofiţerii români de rang superior.

Vis a vis de hotel, într-o piaţetă, se află **statuia ctitorului oraşului, Richelieu**, îmbrăcat în togă romană, gânditor, veşnic înconjurat de tineri şi turişti care vor să o fotografieze.

Privind piaţa, am găsit că seamănă cu Picadilly din Londra: la fel de aglomerată, cu tineri chitarişti gălăgioşi şi amatori de fotografii.

Cea mai impunătoare clădire din Odessa este bijuteria arhitectonică a ***Teatrului de Operă şi Balet***.

Este concepută în stil renascentist, concepută în 1887 după planurile vienezilor Fellner şi Hemler, cei care au conceput , la scară mai mică însă, teatrele din Cernăuţi şi Naţionalul din Iaşi.

Aşa cum am mai spus, în timpul războiului teatrul nu a fost închis, având un repertoriu variat la care şi-au dat concursul alături de cântăreţii locali, şi voci de primă mărime ai Operei bucureştene, dar şi nume de rezonanţă mondială: Şaliapin şi marile balerine: Ana Pavlova, Isadora Duncan, Maia Pliseţcaia.

Iată şi **statuia lu Puşkin**, care a stat în Odessa între 1823-1824, începându-şi aici capodopera "***Evgheni Oneghin***". Tot aici a trăit marele savant **Mendeleev** şi scriitorii Boris Pasternak, Ilf şi Petrov.

În centru se află numeroase muzee, imposibil de vizitat toate din cauza timpului puţin pe care l-am avut la dispoziţie.

Am ales să trec pragul ***Muzeului Mării*** pentru a vedea picturile unice ale marelui peisagist Aivazovski. Toate, cca. 30, reprezintă numai marea, fără nici o fiinţă umană în cadru: liniştită, furtunoasă, străbătută de fulgere, la răsăritul şi la apusul soarelui, noaptea şi în miezul zilei, predominând culoarea albastră într-o paletă infinită de nuanţe.

În galeria de tablouri rezervată marilor comandanţi şi amirali de-a lungul secolelor, am întâlnit şi numele unui român neaoş: *Ion Marinescu*! Mai mult, un bulevard din zona centrală a oraşului, lângă faleză, îi poartă numele.

Dar ce a făcut acest „erou" al Uniunii Sovietice?

În ianuarie 1945, către sfârşitul războiului, fiind comandantul unui submarin, a torpilat un vas german, *"Wilhelm Gustaff"*, care naviga sub pavilionul Crucii Roşii internaţionale, înţesat cu peste 6.000 de civili şi răniţi care părăsiseră portul Konisberg din Prusia din cauza iminentei ocupări a oraşului de către trupele sovietice. În istoria naufragiilor cu cel mai mare număr de victime înregistrate, vasul german se situează de departe pe primul loc.

La lăsatul serii, conform recomandărilor unor amici, am vizitat **strada pietonală *Derbosovskaya***, numită după Jose de Ribas, fondatorul de origine spaniolă al Odessei. Strada este faimoasă pentru arhitectura magnifică. Restaurantele sunt amplasate unele lângă altele, pe ambele laturi ale arterei, străjuite de palate şi clădiri monumentale. Strada vibrează seara: nu este luminată, este în întuneric, surse de lumină fiind doar lămpile electrice de la mesele de afară care se revarsă până pe trotuare, şi luminile din interiorul restaurantelor şi barurilor. Orchestrele nu lipsesc nici ele, şi, bineînţeles, nici consumatorii, cei mai mulţi străini, printre care, fireşte, m-am numărat şi eu. Spectacolul străzii noaptea este de neuitat!

Am văzut un spectacol de lumini şi la *Primărie* (înainte vreme aici se afla *Duma*): coloanele din faţă, înalte, erau luminate feeric în culori care se schimbau din minut în minut, spre admiraţia numeroşilor trecători. Şi **statuia Ecaterinei a II-a** (aflată pe strada cu acelaşi nume, ***Opera*** de care am amintit) şi **statuia lui Puşkin** erau luminate, fiind „îmbrăcate" pentru cca. un minut în fiecare dintre culorile galben, verde, roşu, albastru, la

fel ca şi coloanele **Palatului Voronţov**. Aici s-a aflat, începând din 1941, **sediul Marelui Stat Major al Armatei Române**, apoi a devenit *"Palatul Pionierilor"*, iar acum adăposteşte o galerie de artă ce poartă numele fostului guvernator, ***Voronţov***.

Următoarea zi iar am străbătut oraşul, de dimineaţa până seara. Am început cu gara, mare şi frumoasă şi am intrat în **trei superbe biserici:** *"Sf. Pantelimon", "Sf. Ilie"* şi *"Adormirea Maicii Domnului"* care, în timpul lui Stalin şi după aceea, fuseseră închise şi transformate în muzee ateiste, măsură care a fost sortită eşecului, fiind cunoscută puternica credinţă religioasă ortodoxă a poporului rus.

Foarte probabil că într-una din aceste biserici fostul rege Carol al II-lea, dezertor în 1917 de pe frontul românesc, şi-a inaugurat mariajul cu Zizi Lambrino, gest condamnat de regina Maria şi regele Ferdinand.

Am trecut pe lângă clădiri seculare şi pline de farmec: fosta ***Bursă*** şi ***Universitatea*** ce datează din 1865, absolvită nu numai de personalităţi ruseşti, ci şi străine.

Am străbătut de la un capăt la altul ***Bulevardul Francez*** care se numea până acum 20 de ani "Bulevardul Proletarilor", aici fiind amplasate ***Grădina Botanică***, o frumoasă biserică având trei turnuleţe rotunde, ***Studiourile de Film Odessa*** care au ca emblemă un vaporaş cu vele, o fabrică de şampanie, precum şi **stadionul *„Dinamo"*** cu o capacitate de 50.000 locuri.

Tot aici, într-o zonă umbroasă, într-un parc, se află ***Universitatea Mejinicov***, numele fiind cel al unui biolog vestit.

Străzile armonioase pe care sunt plantaţi tei umbroşi, au numeroase clădiri vechi care îmbină bunul gust cu puterea financiară a foştilor proprietari, mulţi dintre ei fiind armatori, bancheri, industriaşi, avocaţi cu renume. Le-am admirat mai cu seamă pe cele aflate pe Strada Poloneză şi pe Strada Evreiască; unde una dintre clădiri se numeşte *"casa cu Atlanţi"* şi are la intrare statuile a doi zei care poartă în spate, gârboviţi sub povara greutăţii, globul pământesc, clădire care acum adăposteşte sediul Poliţiei.

Parcul central al Odessei are la intrare două vestigii ale ultimului război mondial: două tunuri. În mijlocul parcului se află un monument impunător, ***„Mormântul marinarului necunoscut"***, din marmură roşie. Pe pereţii laterali ai obeliscului se află scris cu litere de aur numele a peste 1000 de soldaţi ruşi care au pierit în luptă. Cei care se căsătoresc se fotografiază în faţa monumentului, ca peste tot în lume (bunăoară în faţa Colosseum-ului din Roma, în faţa Catedralei Notre Dame din Paris, în faţa Coloanei Infinitului de la Tg. Jiu sau a Bisericii Negre din Braşov, unde oamenii imortalizează momente solemne din viaţa lor în faţa acestor obiective pline de încărcătură istorică şi culturală).

Dar nu puteam să plec din Odessa fără a face o baie în **Marea Neagră**.

Toate plajele sunt situate în afara oraşului, departe de port, purtând numele de *"Langheron", "Otrada", "Delfin", "Ceaicovski", "Arcadia"* şi *"Malibu"*.

Am ales "Arcadia", aflată nu departe de hotelul „Victoria" unde m-am cazat. A fost o plajă minunată: un soare arzător, apa caldă şi curată şi, în plus, nu am mai beneficiat de „civilizaţie", adică de şezlonguri unul lângă altul, umbrele care să obtureze peisajul, aglomeraţie mare şi muzică dată la maxim la difuzoare - puncte comune ale tuturor staţiunilor de pe litoralul românesc, de la Mamaia până la Mangalia. Cearşafurile erau întinse pe nisip la maxim şi puteai să înoţi fără a risca să te loveşti de vreo altă persoană. O plăcere, adevărate clipe de relaxare! De aici provine dorinţa multora de a petrece concediul în zone îndepărtate de pe glob, ferite de vacarmul citadin.

Pe plajă am făcut cunoştinţă cu o tânără basarabeancă din Chişinău, venită în vizită la o soră de-a ei care-şi întemeiase familia la Odessa. Mi-a prezentat nepoatele ei gemene de cca. 3-4 ani, blonde, cu fundiţe late în păr; numele lor m-a făcut să zâmbesc: Evdochia şi Evghenia! Erau timide, nu vorbeau, dar mă priveau insistent, urmărindu-mi fiecare mişcare. Am avut inspiraţia să o întreb pe noua mea cunoştinţă unde se află strada "Engels" pe care vroiam să o parcurg, ştiut fiind că la nr. 40, după cum se specifica în ziarele româneşti ale timpului, se afla *Comandamentul Militar Român*, aruncat în aer de partizani în octombrie 1941, unde au murit peste 100 de ofiţeri în frunte cu gen. Ion Golgojanu. Mi-a spus că strada nu mai poartă numele marxistului şi că se află în plin centru, şi din 1991 a revenit la vechea denumire din 1917, *Marazlievskaia*.

Şi iată-mă, după o baie bună, pe strada unde a fost odinioară ***Comandamentul Militar al Armatei Române***. Pe stradă sunt acum numeroase clădiri noi, etajate, pe cea aflată la nr. 40, având la intrare o mică placă de marmură în limba rusă, pe care am putut remarca doar data de 22 octombrie 1941, întrucât nu sunt un cunoscător al limbii ruse. Am fotografiat inscripţia şi, reîntors acasă, cineva mi-a tradus textul, pe care îl redau: *„Pe data de 22 oct. 1941, în acest loc, patrioţii sovietici au aruncat în aer clădirea Comandamentului împreună cu generalul "fascist"* (?!!) *care se afla în ea"*. Nu se spune nimic de români, ci de "fascişti".

După zile pline de vizite în frumosul oraş Odessa, dimineaţa devreme **am plecat în direcţia oraşului NICOLAEV**, aflat la 120 km distanţă.

Am străbătut în drum spre şoseaua naţională, **cartierul *"Moldovanca"***, nume pur românesc, explicabil prin faptul că în timpul ţarismului copiii celor cu posibilităţi materiale din Basarabia, aflaţi la scoli şi universităţi, precum şi negustorii de pe aceste meleaguri, veniţi cu fel de fel de afaceri, locuiau aici. Numele a rămas însă consemnat în pliantul oraşului.

Ajungem la **lacul Hagi Bei**, aflat la 2-3 km depărtare; denumirea aceasta a fost dată de tătari vechii localităţi care, extinzându-se la finele sec. XVIII, s-a numit ***Odessa***.

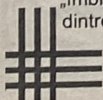
Lacul este mare, neamenajat pentru turism, şoseaua trecând la numai 20-30 metri distanţă.

Aşa cum am spus, la retragerea Armatei Roşii din Odessa, digurile au fost aruncate în aer, oraşul fiind inundat total în zona industrială, aflată la periferie.

Am avut inspiraţia de a mă abate, pentru două ore, pe un drum lateral care duce în **oraşul OCEACOV.**

(continuare în numărul viitor)

Emilian Georgescu

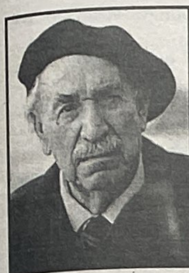

Document

RĂZBOIUL DIN RĂSĂRIT ÎN LITERATURA VREMII (I)

Tematica celui de-al doilea război mondial, care se oglindeşte în literatură, este realistă. Stau în acest sens poeziile apărute şi reportajele scrise la faţa locului. Nu găsim nici un roman sau piesă de teatru din motivele cunoscute: războiul a fost pierdut şi, mai ales, nu a fost timp suficient pentru redactarea unei lucrări de mari proporţii.

Tot ce s-a scris în perioada 21 iunie 1941 - 23 august 1944 a fost renegat şi au constituit capete de acuzare la adresa autorilor în procesele deschise de autorităţile comuniste care i-au considerat "criminali de război".

Nu se terminase încă războiul şi în aprilie 1945 a avut loc procesul a 13 de jurnalişti care au susţinut în scrierile lor campania din Răsărit.

Pedepsele aplicate au fost fulminante: condamnări la moarte, închisoare pe viaţă, detenţie de minimum 10 ani.

Pe această listă găsim numele lui **PAMFIL ŞEICARU** *(foto stânga)*, directorul ziarului ***"Curentul"***, al lui **STELIAN POPESCU** *(foto dreapta)*, directorul celui mai răspândit cotidian, ***"Universul"***, ale reporterilor foarte talentaţi dar care astăzi zac în cenuşa uitării, precum Constantin Virgil Gheorghiu, Ion Dumitrescu, Romulus Seişan, al marelui poet **RADU GYR.**

În paginile ziarului nostru ne-am propus să reedităm câteva poezii sau fragmente de reportaje.

Încep cu două dintre poeziile lui **RADU GYR**, publicate întâi revista "Gândirea" şi apoi strânse în volumul ***"POEME DE RĂZBOI"***, apărut la începutul anului **1942**, care se intitulează "*Mormintele*" şi "*Seara în adăposturi*". Cea de-a treia poezie, "*Oraş 1944*", se referă la bombardamentele anglo-americane asupra Capitalei

MORMINTELE

Sapă, camarade, sapă...
Au venit alţi morţi pe drum.
frunţi de ceaţă, ochi de fum,
pentru viermi şi pentru groapă.

Alte cruci, pe alt colnic,
tot mai multe, tot mai dese,
luna grea să le apese
cu zăpezi de borangic...

Toarnă glod, varsă argilă,
adu crucea de molid,
cască spartă - ciob de blid -
pune-o-n vârful de şindrilă.

Sapă, sapă înainte,
cu sudoarea pe grumaz...
Sapă pentru camarazi
reci şi vinete morminte.

Sapă, sapă. Bezna cade.
Toarnă viermi, zvârle noroi
peste ochii mari şi goi,
sapă, sapă, camarade...

Pune râme peste vis,
pune lut pe mâini de ceară,
mâinile ce dezmierdară,
mâinile care-au ucis...

Doncevo, sept. 1941

SEARA ÎN ADĂPOSTURI

Prin trestii verzi, subţiri, de celofan,
amurgul şi-a golit de vin burduful.
Mitraliind, de-a lungul bălţii, stuful,
au zbârnâit "bondarii lui Ivan".

I-au fugărit, pe cer, ciuperci de pluş
şi rodii mari cu risipiri de sâmburi...
În urma lor, pe zare, după dâmburi,
luceafărul înfige un ţăruş.

Din gropi, din şanţuri, unde s-a pitit,
din mlaştini, stepa iese-afar', vâlvoaie.
Se-nchină floarea-soarelui bălaie,
ca o madonă-n aerul sfinţit.

Salcâmii, gravi, se pleacă în salut,
scoţându-şi pălăriile de pâslă...
Molatic trece vântul ca o vâslă,
şi luna ca un crin peste trecut...

Şi cum aprind lumini de proiector
bătăi de flori de-asupra negrei stepe,
oftând, în groapa lui, unul începe
răvaş de aur, la văpaia lor:

- De-aicea, din prăpăd si jărăgai,
din zariştea Odesei, sub rachete,
mireasă albă, dorul îţi trimete
cocorii lui să-ţi vină pe sub rai...

Vigoda, sept. 1941

ORAŞ 1944

Telegramele .sug sânge din tot continentul.
Pline de răni se-ntorc telefoanele.
Veştile, umflându-şi cicloanele,
zgâlţâie pieţele, fierul, cimentul.

Ochi nedormiţi se dilată şi-aleargă
pe săbii de litere, fără să vadă.
În mâini parc-aştepţi să se spargă
ziarul, ca o grenadă.

Alarme pândesc, după colţ, ca tâlharii.
Şuieră vinele ca nişte bice.
Pietonii se rup din priviri ca jaguarii,
se-mbrăţişează-n ochiade complice.

Sub paşi piatra fierbe de ură.
Foamea, oloagă şi ciuntă,
îşi strâmbă putreda-i gură...
Şi omul scrâşneşte... Şi-nfruntă.

De atâta cocleală prin adăposturi,
pielea a prins miros de morminte.
Seara, Pământul, prin sute de posturi,
scuipă-n obraji vitriolu-i fierbinte.

Comunicate, ştiri, telegrame,
zi de zi strâng de gât existenţa.
Nervii sunt zebre cu vântul în coame,
sare afar' din artere demenţa...

Şi omul scrâşneşte...
Vin spaimele, bete,
din nord, din sud şi din vest.
A rămas cântecul zer şi burete.

Sânii iubitelor au gust de azbest.
Muiat în venin e-aşternutul,
din pat braţe reci se deschid:
sub plapumă, Moartea ne-oferă sărutul
ei sec şi fetid.

Prin bezne, când tace sirena târzie,
s-aude în cer trosnet greu:
parcă, sus, dinţi de fiară sfâşie
carnea lui Dumnezeu...

(continuare în numărul viitor)

Pagină realizată de Emilian Georgescu

Pagini de vacanţă

SĂ RÂDEM CU PĂSTOREL

În timpul regimului ceauşist circulau (pe cale orală) sumedenie de bancuri scurte, acide, la adresa diriginţilor comunişti, avându-l ca protagonist pe personajul imaginar, cunoscut însa de toţi, Bulă.

În vremea anilor 50, mult mai negri şi cumpliţi, când Gheorghiu Dej împânzise toată ţara cu lagăre de exterminare, **circulau, tot de la om la om, versuri foarte reuşite, de o fină ironie, scrise de un autor necunoscut.**

Conform "secretului lui Polichinelle", toată lumea ştia că cel care le realizase era PĂSTOREL (ALEXANDRU OSWALD) TEODOREANU (1894-1964), un nume cunoscut: **avocat, scriitor, poet şi, mai ales, epigramist.**

Printre romanele sale se numără *"Hronicul măscăriciului Vălătuc", "Un porc de câine", "Mici satisfacţii", "Bercu Leibovici", "Tămâie şi otravă"*, iar printre volumele de epigrame, *"Strofe cu pelin de mai contra Iorga Neculai"*.

Era, totodată, membru de seamă al boemei ieşene şi bucureştene, mare cunoscător şi degustător de vinuri şi coniacuri, rafinat gastronom.

Era fratele cunoscutului avocat şi scriitor ieşean Ionel Teodoreanu (1897-1954), foarte apreciat în perioada interbelică, autorul romanelor "La Medeleni", "Uliţa copilăriei", "În casa bunicilor", "Bal mascat", "Lorelei", "Golia" ş.a.

Pentru paleta diversificată şi colorată a epigramelor sale, fiind depistat uşor de către Securitate, **Păstorel a făcut puşcărie câţiva ani** (pentru "denigrarea orânduirii comuniste").

Publicăm în această pagină câteva dintre micile sale bijuterii caustice, fiind conştienţi că vor trezi nostalgii şi zâmbete amare celor cu părul alb şi aprecierea tinerilor care le citesc pentru prima dată.

Toate sunt "răvaşe" scoase din cenuşa uitării, acum, în pragul anului nou 2013. La mulţi ani!

Zece membri de partid

Zece membri de partid
Visau viaţă nouă/
Unul a vorbit în vis
Şi-au rămas doar nouă.

Nouă membri de partid
De marxism s-au copt!
Unul s-a răscopt de tot
Şi-au rămas doar opt!

Opt membri de partid
Au trecut la fapte...
Unul a trecut la Tito/
Şi-au rămas doar şapte!

Şapte membri de partid
Fac afaceri grase ,
Unul a intrat la zdup
Şi-au rămas doar şase!

Şase membri de partid
Au strigat lozinci,
Unul a strigat greşit
Şi-au rămas doar cinci!

Cinci membri de partid
Când au fost la teatru,
Unul n-a aplaudat
Şi-au rămas doar patru!

Patru membri de partid
Şi cam toţi evrei...
Unul a plecat în Eretz
Şi-au rămas doar trei!

Trei membri de partid
Vorbeau de război.
Unul a vorbit cam mult
Şi-au rămas doar doi!

Doi membri de partid
Mândri ca păunul,
Unul a înnebunit
Şi-a rămas doar unul!

Un membru de partid,
Cel mai lămurit,
A plecat cu ONT-ul
Şi n-a mai venit!

ZERO membri de partid
Luptă pentru pace,
Că partidul nostru drag
Ştie el ce face!

La venirea ruşilor

Pe drumeagul din cătun
Venea ieri un rus şi-un tun;
Tunul rus
Şi rusul... tun!

Steaua comunistă

Câte stele sunt pe cer,
Toate pân la ziuă pier.
Numai una, ca o proastă,
Şade pe uzina noastră...

Lui Petru Groza

Armistiţiul ne-a impus
Să dăm boii pentru rus!
Ca să completăm noi doza,
L-am trimis pe Petru Groza!

Ghicitoare

Cine-i mare, dă din mână şi-are 4 la română?
Cine-i la Academie şi-are 4 la chimie?
Cine-n ţară este tare şi-are 4 la purtare?
Toate trei de le ghiceşti, 20 de ani primeşti!

Conducătorilor

Din Banat până la Iaşi
Se resimte lipsa sării
Fiindcă cei mai mulţi ocnaşi
Au ajuns la cârma ţării.

Creatorilor de la Pelişor

(Palatul Regal fusese transformat în casă de creaţie comunistă):

Voi, creatori ai artei pure,
Ce staţi acuma la pădure,
Să fiţi atenţi când vă plimbaţi,
Să nu călcaţi în ... ce creaţi

La restaurantul Uniunii Scriitorilor

Beau băieţii, harnici,
De cu seară-în zori:
Unii sunt paharnici,
Alţii, turnători.

Scriitorilor comunişti

În ţara asta prefăcută
Căcaţii scriu în loc să pută,
Iar scriitorii-adevăraţi
Sunt daţi afară de căcaţi...

Lui Sadoveanu

Venea o moară pe Siret,
Legănându-se pe-o coastă,
Şi-n ea un autor şiret
Măcina făină proastă!

Naşul, sfătuit de-un rus,
Întoarse curul la Apus
Şi-arată Apusului
Care-i faţa rusului...

Notă: Sadoveanu, un oportunist şi un lingău notoriu, total lipsit de caracter, era naşul lui Păstorel.

***

Ultimul epitaf

Aici zace Păstorel,
Veşnic şi nemângâiat
Că e prima dată mort
Fără ca să fie beat...

Pagină realizată de Emilian Ghika

Pagini de vacanță

CRĂCIUN LEGIONAR ÎN LAGĂR

FILE DE JURNAL

- lagărul german Fichtenhein, 1943 -

MARDARIE POPINCIUC

PREGĂTIRI PENTRU CRĂCIUN

17 decembrie 1943 - Aseară am făcut repetiție de cor pentru colindele de Crăciun.

Câte amintiri nu aduc cu ele aceste cuvinte: ***"A venit din nou Crăciunul, / Să ne mângâie surghiunul. / Moș Crăciun, Moș Crăciun!"***!

Ochii înoată în lacrimi, vocile sunt dulci și dureroase, pieptul se umflă de năduf uri și gândul rătăcește pe plaiuri românești, peste dealuri și păduri acoperite de mantia argintată a iernii, la o fereastră mică, unde ființe dragi stau îngândurate că iar vor petrece singure Crăciunul.

Avem câte treizeci de ani fiecare și plângem ca niște copii. Ni-e prea drag colțul de țară părăsit pe care cine știe de-l vom mai vedea!

Afară e frig și, cu toată frumusețea zăpezii, sufletele noastre sunt triste, dar cântăm mai departe. Îmi vine în gând tot satul nostru drag, cu casa noastră destul de mare, cu frați și surori, cu zăpada care părea mai albă ca cea de aici, cu promoroaca prinsă de pomi care parcă era mai ușoară, căci nu rupea crengile, și toate bucuriile de copil la venirea Crăciunului... *"Din bătrâni se povestește / Că-n toți anii, negreșit, / Moș Crăciun pribeag sosește, / Niciodată n-a lipsit"...*

Sărmane Moș Crăciun, ce jale mi-e de picioarele tale, că trebuie să bați atâta drum ca să ajungi și pe la noi! Și parcă văd că o să vii cu sacul gol... Nu-i nimic! Noi ne mulțumim și cu o vorbă bună.

21 decembrie 1943 - Iarăși repetiție de cor. De data asta cu **colindele lui Radu Gyr:**

"Un pom cu daruri și lumini
În amintiri s-arată,
În vis zâmbește ca un crin
Copilul de-altădată.
Întregul cer era deschis
Deasupra frunții mele,
Acum strâng pulbere din vis,
Și numai scrum, din stele."

Trăiesc toți pomii de Crăciun în amintire, căci atât mi-a mai rămas.

"Copil bălai, Crăciun și brad,
S-au stins în alte zile.
Acuma numai lacrimi cad
Pe-ngălbenite file.

Azi nu mai vine Moș Crăciun
Ca-n seara de cenușă,
Ci doar tristețile se-adun
Să-mi plângă lângă ușă."

Am dat tot ce-am avut. Am dat și dau mereu, de bună voie, căci dau pentru Neam, și totuși nu-mi pot opri sufletul să nu doară după atâtea lucruri frumoase pe care mereu trebuie să le sacrificăm în lupta pe care o ducem. În 1937 am petrecut Crăciunul la Cernăuți, flămând și fără nici un ban în buzunar, căci tata, săracul, nu mă suferea pe lângă el din cauză că făceam parte din Garda de Fier. În 1938 - la închisoare; 1939 și 1940 - la fel. În 1941 eram în București, la Bădița Radu Mironovici; cum nu mai credeam că vor veni din nou vremuri grele, ce bine și frumos era! 1942 - în lagărul din Buchenwald, și 1943 ne găsește tot în lagăr, la Fichtenhein. Sărbătorile mari aduc cu ele și multe doruri și gânduri grele, pe lângă bucuria că au venit. Dar, cum vin, așa se duc, și noi rămânem mai departe cu nevoile și dorurile noastre.

AJUNUL CRĂCIUNULUI

Toți se aranjează. Scot haine de prin cufere, cămăși, calcă cravate și mai fac câte ceva pentru serbarea de diseară. E un forfot ca de sărbători. Se strâng cadourile și se aranjează pomul.

Și iată că a sosit și după amiaza. Lipsesc însă multe lucruri din cele ce odinioară anunțau venirea lui Moș Crăciun. Prin aer nu colindă miros de plăcinte și colăcei și nici un strigăt strident de porc tăiat nu strică liniștea.

La ora cinci pornim către baraca familiilor noastre, cu colindul.

(continuare în pag. 15)

- fragment din **cartea *"Pentru sfânta Cruce, pentru Țară"*, vol. II**

Pagină realizată de Corneliu Mihai

***

TRADIȚIA "TÂNCĂBEȘTI" (continuare din pag. 4)

Le-am văzut în depărtare și m-am liniștit: totul va fi normal.

Autobuzele au trecut ca rapidul prin Săcăuți și toți am rămas muți de mirare. Ne-am urcat în mașini și ne-am luat după ele.

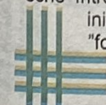
La **Țigănești** s-au oprit, s-au descărcat și toată lumea la micul cimitir; acolo era **îngropat Radu Mironovici**. În regulă, comandant al Bunei Vestiri, **dar murise la altă dată, nu la 29/30 noiembrie.** S-a ținut slujbă mare, cu câteva mici cuvântări, fără colivă, fără pomană. S-au urcat în autobuze; noi după ei.

La locul viitoarei troițe de astăzi era o cruce mică din fier-beton. Era bună, era cruce, era la locul unde trebuia să fie. **Autobuzele au oprit, conținutul s-a vărsat în grabă,** părintele Voicescu (Dumnezeu să-l ierte, că a plecat și sfinția sa după Căpitan), a făcut **slujbă scurtă de tot,** s-au urcat în autobuze și au plecat, ca și când ar fi fost o **formalitate.**

Mult mai târziu am aflat că, după teoria simiștilor, Corneliu Zelea-Codreanu al cărui nume nici nu se obosesc să-l scrie întreg, avea meritul inițiativei apropos de Mișcarea Legionară, că Horia Sima era "formatorul" Mișcării și că **la comemorarea Căpitanului** era normal să se țină **discursuri despre Sima** și rolul lui hotărâtor - nu, nu ați ghicit, nu în distrugerea Mișcării, ci în formarea ei! Era normal să vorbești de Radu Mironovici, *numai să pomenești cât mai puțin sau deloc de Căpitan!*

De atunci a început lupta mea și a camarazilor de lângă mine pentru a restabili adevărul, și am inițiativa organizării "Tâncăbeștiului".

Nu știu, poate au trecut 10-15 ani până când au înțeles simiștii că se fac de râs abordând acest comportament în legătură cu rolul lui Sima, dar cu referire numai la comemorare. **Anul acesta am avut o "invazie" de "șefi" și "comandanți", ocupând timpul și spațiul la troiță și mă gândeam că am reușit "atât de bine" încât aproape nu mai avem loc de mulții "legionari" care au copiat aproape identic ceremonia dar neținând cont de convențiențele stabilite.** Am fost un timp încordați, dar, rămânând singuri acolo într-un târziu, numai noi între noi, o pace a coborât în sufletele noastre și ne-am simțit mai aproape de martirii noștri.

NIHILISMUL – SERAFIM ROSE (X)

(continuare din numărul trecut)

Mulţi dintre cei ce studiază starea actuală a omului vor accepta probabil ca adevărate unele din observaţiile noastre, însă le vor condamna ca fiind „unilaterale". Este îndreptăţit, prin urmare, **să examinăm şi cealaltă latură, „pozitivă", a nihilismului.**

Şi, într-adevăr, nu poate fi negat faptul că, **alături de curentul disperării**, al dezamăgirii şi al „a-umanităţii" pe care l-am descris ca avându-şi sursa în epoca nihilistă, **s-a dezvoltat un curent paralel al optimismului şi idealismului** care şi-au produs proprii săi „oameni noi". Aceştia sunt tinerii, deopotrivă idealişti şi practici, pregătiţi şi nerăbdători să înfrunte problemele dificile ale zilei, să răspândească idealul american sau sovietic (sau idealul mai general care le este superior) în ţările „înapoiate"; oameni de ştiinţă entuziaşti, care împing tot mai departe „limitele" cunoaşterii printr-o cercetare şi experimentare fără îndoială „captivante", către care sunt îndrumaţi astăzi; **pacifişti şi idealişti non-violenţi** care poartă cruciade pentru cauza păcii, a frăţietăţii, a unităţii lumii şi pentru depăşirea ostilităţilor ancestrale; tineri scriitori „furioşi" pentru cauza dreptăţii şi a egalităţii, promovând – atât cât este posibil în această lume jalnică – un nou mesaj al bucuriei şi creativităţii; chiar şi artiştii a căror imagine despre om am atacat-o nemilos în paginile anterioare, pentru că în mod sigur intenţia lor a fost aceea de a condamna lumea care a produs acest om şi de a indica drumul pentru depăşirea acestei stări; şi mulţimile de tineri obişnuiţi care sunt entuziaşti că trăiesc în această epocă „captivantă", sinceri, bine intenţionaţi, privind cu încredere şi optimism spre viitor, spre o lume care ar putea cel puţin să cunoască fericirea în locul suferinţei.

Generaţia mai vârstnică, prea speriată de epoca nihilismului prin care a trecut, pentru a putea împărtăşi pe deplin entuziasmul tinerilor, şi-a pus mari speranţe în aceştia: *nu ar fi totuşi posibil, în cazul în care „spiritul veacului" ar fi favorabil, ca visele lor să se realizeze?*

Fără a răspunde încă acestei întrebări, trebuie să punem o alta, mai importantă: ***care este natura credinţei şi speranţei pe care le inspiră aceste vise?***

Răspunsul este evident: este vorba de o credinţă şi o speranţă cu totul lumeşti.

Noutăţile artistice şi ştiinţifice, prosperitatea şi confortul, noile lumi de explorat, „pacea", „frăţietatea" şi „bucuria", aşa cum le înţelege mintea omului de rând, acestea sunt bunurile unei lumi trecătoare şi, dacă sunt urmărite cu devotamentul naiv pe care li-l dedică „omul nou" al zilelor noastre, devin primejdioase din punct de vedere spiritual.

Locuinţa adevărată şi eternă a omului nu este în această lume; **pacea adevărată, dragostea şi bucuria lui Hristos, pe care credincioşii le cunosc încă din această viaţă, ţin de o cu totul altă dimensiune decât parodiile lumeşti ale acestora, care îl îndoapă pe „omul nou" cu speranţe deşarte.**

Existenţa acestui „om nou", a cărui speranţă şi credinţă sunt îndreptate exclusiv către această lume, nu reprezintă decât o altă dovadă a succesului programului nihilist.

„Omul nou", în forma sa „pozitivă", e luat din aceeaşi fotografie al cărei negativ este subumanitatea pe care am descris-o.

Pe negativ omul este învins şi denaturat de o lume inumană; pesimismul şi disperarea din această imagine – şi aceasta este singura ei semnificaţie pozitivă – este un ultim protest vlăguit împotriva lucrării nihilismului, fiind în acelaşi timp **o mărturie a succesului acesteia.**

Pe pozitiv, „omul nou" s-a apucat să schimbe lumea şi, în acelaşi timp, să-şi schimbe atitudinea într-una de acceptare a lumii moderne care, deşi imperfectă, este singura pe care o cunoaşte; în această imagine nu mai există conflict, pentru că omul este pe cale de a fi în întregime **remodelat şi reorientat şi, în acest fel, perfect „adaptat" la noua lume.**

Cele două imagini sunt de fapt una singură care se întemeiază pe moartea omului aşa cum a fost cunoscut până acum – omul care trăieşte pe pământ ca pelerin, privind spre rai ca spre adevărata lui locuinţă – şi arată **naşterea unui „om nou" numai al acestei lumi, care nu cunoaşte nici speranţă, nici disperare**, ci numai lucrurile care aparţin acestei lumi.

Un stadiu intermediar între negativul şi pozitivul „omului nou" este omul contemporan, omul în care deşertăciunea lumească a triumfat asupra credinţei.

În acelaşi timp, aceste două imagini extreme reprezintă un semn de tranziţie, prevestirea unei schimbări majore în „spiritul epocii".

În imaginea negativă, apostazia de la adevărul creştin, apostazie care defineşte în primul rând epoca modernă, pare să-şi fi atins limita; **Dumnezeu fiind „mort"**, omul creat după chipul Său şi-a pierdut fiinţa şi a căzut în sub-umanitate.

În imaginea pozitivă, pare să fi început o nouă mişcare; **omul şi-a descoperit o nouă natură**, aceea de creatură a acestei lumi.

Epoca negării şi a nihilismului, care a evoluat cât de departe a putut, s-a încheiat.

„Omul nou" nu se mai interesează atât de adevărul creştin pentru a se osteni să-l nege; toată atenţia sa este îndreptată către această lume.

Noua eră, numită „post-creştină", este în acelaşi timp o epocă de „*dincolo de nihilism*" – această sintagmă exprimă deopotrivă un fapt şi o speranţă.

Faptul pe care îl exprimă este că NIHILISMUL, fiind negativ în esenţă, dar pozitiv în aspiraţie şi **trăgându-şi întreaga energie din pasiunea de a distruge adevărul creştin, ajunge la capătul programului său prin producerea unei „noi epoci" mecanizate şi prin dezumanizarea „omului nou".**

Odată eliminată definitiv influenţa creştinismului asupra omului şi a societăţii, nihilismul trebuie să se destrame şi să facă loc unei alte mişcări, mai „constructive", capabilă să activeze din motive autonome şi pozitive. Această mişcare preia Revoluţia din punctul unde o lăsase nihilismul şi încearcă să o ducă la concluzia logică a acestuia.

Speranţa conţinută în expresia „dincolo de nihilism" este una naivă, şi anume aceea că ea are atât o referinţă spirituală, cât şi una filosofică şi că noua epocă înseamnă depăşirea nihilismului şi nu numai ieşirea lui din uz.

ZEUL NIHILISMULUI, NIMICUL, este un gol, un vid care aşteaptă să fie umplut; *cei care trăiesc în acest vid şi recunosc nimicul drept zeul lor, nu pot face altceva decât să caute un nou zeu* şi speră că acesta îi va scoate din epoca şi de sub puterea nihilismului. Este vorba despre oameni care, nerăbdători să acorde o anume semnificaţie pozitivă situaţiei lor şi nedorind să creadă că nihilismul prin care a trecut epoca noastră poate fi în întregime steril, au construit o apologie în care nihilismul, oricât ar fi de malefic şi nefericit în sine, este văzut ca un mijloc necesar către o finalitate dincolo de sine, ca distrugerea dinaintea reconstrucţiei, ca întunericul zorilor.

Dacă întunericul, nesiguranţa şi suferinţele de acum sunt neplăcute – potrivit acestei apologii – ele sunt deopotrivă benefice şi purificatoare.

Deposedat de toate iluziile, în miezul unei „nopţi întunecate" a îndoielii şi a disperării, omul nu poate face altceva decât să sufere aceste încercări cu răbdare şi să rămână „deschis" şi „receptiv" faţă de ceea ce îi aduce viitorul atotputernic.

Nihilismul, se pare, este semnul apocaliptic al venirii unei lumi noi, mai bune.

Această apologie este universală şi poate fi adaptată la numeroase puncte de vedere contemporane.

Poeţi, pretinşi „profeţi" şi ocultişti, ca şi cei mai banali oameni pe care i-au influenţat aceşti vizionari, agonizând din pricina dezordinilor epocii lor, şi-au regăsit confortul la gândul că ei au însemnat o binecuvântare tăinuită. W.B. Yeats poate fi citat pentru atitudinea sa tipică în acest sens. *„Iubite păsări de pradă, pregătiţi-vă de război ... Iubiţi războiul pentru oroarea lui, această credinţă poate fi schimbată, civilizaţia reînnoită ... Credinţa vine în urma unui şoc ... Credinţa este mereu înnoită în chinurile morţii."*

Precis aceeaşi atitudine stă la baza speranţelor contemporane cu privire la comunism:

- fiind „realişti", cei mai mulţi oameni au acceptat transformările sociale, politice şi economice impuse de marxism, dar în acelaşi timp au criticat aspru mijloacele violente şi ideologia extremistă ale acestuia;

- în acelaşi timp, fiind optimişti şi deschişi faţă de o întorsătură mai bună a lucrurilor, oamenii au întâmpinat cu bucurie „dezgheţul" petrecut odată cu moartea lui Stalin, sperând să vadă în aceasta primele semne ale unei transformări de mari proporţii ale idealului marxist!

Asemenea idei sunt rezultatul unei concepţii fundamental greşite despre natura "Revoluţiei moderne"; NIHILISMUL nu este decât un aspect al acestei "Revoluţii".

Violenţa şi negarea reprezintă, în mod sigur, o etapă preliminară; dar **această etapă nu este decât o parte dintr-un plan mai vast al cărui sfârşit promite să fie nu mai bun, ci incomparabil mai rău decât epoca nihilistă.**

Dacă în epoca noastră există semne că epoca violenţei şi a negării este pe sfârşite, asta nu se întâmplă pentru că nihilismul a fost „învins" sau „depăşit", ci pentru că această etapă s-a încheiat şi a devenit inutilă.

Probabil că revoluţia începe să iasă din faza ei malefică pentru a intra într-una mai „fastă" – nu pentru că şi-a schimbat voinţa sau direcţia, ci pentru **că se apropie de atingerea ultimului scop pe care nu a încetat niciodată să îl urmărească.** "Revoluţia" se poate pregăti să se relaxeze savurându-şi succesul.

Ultima speranţă a omului modern nu este, de fapt, decât o altă iluzie; speranţa într-o nouă epocă; „dincolo de nihilism" este expresia ultimului element din programul "Revoluţiei".

Şi nu este doar marxismul care promovează acest program. Nu există putere politică importantă al cărei guvern să nu fie „revoluţionar". Nu există o dovadă mai clară decât aceasta despre spiritul anti-creştin al epocii noastre – **cel mai profund anti-creştinism fiind, desigur, pseudo-creştinismul care reprezintă scopul "Revoluţiei"**.

(continuare în numărul viitor)

Pagină realizată de Corneliu Mihai

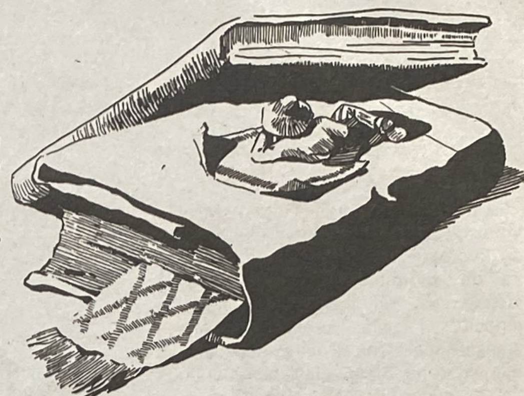

Concurs

ISTORIE NECENZURATĂ

- premii în cărţi -

Condiţii de participare: vârsta max. 35 ani; răspunsurile se vor trimite în scris pe adresa sediului, sau se pot da personal, la sediu, până la data de **10** a lunii următoare apariţiei revistei. Premiile se vor ridica de la redacţie.

RĂSPUNSUL CORECT LA ÎNTREBAREA LUNII NOIEMBRIE: *"Se poate vorbi despre trădare în cazul abdicării forţate a lui Al. I. Cuza?"*

a fost dat de Ionel Toma din Cluj, 30 de ani,

care a câştigat cartea "*De la linişte la cântec*" de Jean Bukiu.

RĂSPUNSUL ESTE URMĂTORUL:

NU se poate vorbi despre trădarea lui Al. I. Cuza! **El nu avea drept de domnie permanent sau succesiune filială la tron, ci doar un mandat imperativ, misiunea sa fiind aceea de a înfăptui unirea Moldovei cu Ţara Românească**, plus câteva reforme pentru modernizarea Principatelor Române. *Aceste reforme trebuiau însă să aibă concursul celorlalte puteri ale statului.*

După aceea, Al. I. Cuza trebuia să cedeze tronul unui rege, unui os domnesc, pentru a da prestanţă internaţională Principatelor Române şi posibilitatea de a fi luate în consideraţie, întrucât *statele europene erau conduse de monarhi reprezentanţi ai unor vechi familii regale.*

Aproape toate forţele politice ale vremii doreau împământenirea unei dinastii străine, **chestiunea reprezentând una dintre cele patru dispoziţii finale ale Programului de Guvernare Naţională adoptat în oct. 1857 la Adunările ad-hoc de la Iaşi şi Bucureşti.** Soluţia aducerii unui prinţ străin era dictată de raţiuni de politică externă.

De altfel, **Cuza, conştient de regimul provizoriu al domniei sale**, declarase în câteva rânduri (ultima dată la 5 dec. 1865, în Parlament) că **era gata să se retragă** de la domnie în favoarea unui prinţ străin.

Cea mai controversată reformă care, în optica multor istorici, este responsabilă de abdicarea forţată a lui Cuza, este secularizarea proprietăţilor mănăstireşti. Acestea erau primite ca danii, în decursul timpului, de la domnitori (Ştefan cel Mare, Mihai Viteazul, Vlad Ţepeş, Mircea cel Bătrân, Alexandru cel Bun etc.) şi de la boieri, şi le asigurau baza existenţei.

Legea lui Cuza a trecut averea bisericilor şi mănăstirilor în proprietatea statului; astfel preoţii au ajuns să fie plătiţi de stat. Pe lângă aceasta, a mai stabilit un impozit de 10% pentru veniturile mănăstirilor.

Deci prima expropriere a fost făcută de masonul **Al. I. Cuza.** Înaintea statului comunist.

Mulţi istorici susţin că domnitorul a acţionat astfel la ordinele masoneriei care vroia să dea o lovitură fatală Bisericii în acest fel.

Nemaivăzuta măsură a provocat numeroase valuri de proteste în acele vremuri.

Cuza a mai fost acuzat, printre altele, de instituirea a dictaturii personale, şi că vroia să întemeieze o dinastie cu bastarzii concepuţi cu Elena Obrenovic, **încălcând astfel mandatul în baza căruia fusese ales.**

Opoziţia tuturor personalităţilor politice – nu numai conservatoare, ci chiar şi liberale - faţă de proiectele masonice ale domnitorului s-a acutizat în asemenea grad încât Cuza a fost obligat să abdice. Trebuie subliniat faptul **că toate partidele de atunci s-au raliat, împotrivindu-se lui Cuza** din cauza reformelor acestuia, iar primii care s-au revoltat au fost chiar liberalii care-l susţinuseră.

ÎNTREBAREA LUNII DECEMBRIE: De ce Sima a deschis larg porţile Legiunii când a juns la conducerea acesteia?

PREMIU: "*Cal troian intra muros*" – Ion Dumitrescu-Borşa (preot, comandant legionar al Bunei Vestiri, secretarul Partidului "Totul Pentru Ţară").

***

CRĂCIUN LEGIONAR ÎN LAGĂR (continuare din pag. 13)

Afară se îngână ziua cu noaptea şi cerul ne trimite în dar diamantele lui albe. Ninge domol de parcă ar ninge pe suflete. Începe colindul cu "***Bună dimineaţa la Moş Ajun!***" care zguduie toată liniştea şi, învăluindu-se spre înălţimi, se aşează prinos la picioarele Celui ce din veacuri S-a născut.

Din jur apar soldaţi, ca să asculte şi ei marea Veste. Sunt ruşi şi ucraineni, ale căror colinde seamănă cu ale noastre. Apar familiile şi corul începe "***O, ce veste minunată***". Un nod mi se urcă şi se aşează tocmai la furca pieptului. Glasul refuză să mai urmeze tactul dat de mâinile nervoase ale lui Cubicec şi ochii se împăienjenesc cu lacrimi, printre care apare satul cu toate luminile aprinse, cu copiii ce colindă de la casă la casă şi în urechi îmi răsună glasul lor de îngeraşi: "*Sus în slava Cerului, / Asta-i seara lui Crăciun, / La poalele Raiului*" ...

Când începem "***Steaua sus răsare***", apare din spate o stea mare, colorată şi înaintează încet spre noi, de parcă s-ar coborî din cer. Un clopoţel mic, cu sunet argintiu, dă fiori dulci la fiecare pas al purtătorului.

În jur s-au adunat aproape toţi feciorii. Toţi tac şi lasă loc dorurilor să-i ducă pe la casele lor. În sufletul fiecăruia stăruie chipuri dragi şi buzele se mişcă într-o rugăciune mută, pentru cei de care nici nu ştim dacă mai trăiesc.

A murit ultima silabă a colindului şi nu se aude decât suflarea grea a celor din jur: Mâni se întind şi se strâng mut, nimeni nu are curajul să strice, prin urări ce nu pot spune mai mult decât strângerea mânii, liniştea cerească ce s-a aşternut.

Ne întoarcem înapoi în barăcile noastre. Ne aşezăm în jurul pomului şi cântecul începe să deschidă porţile sufletelor şi să poarte pe aripile lui tot felul de doruri, gânduri şi dureri.

Fiecare dintre noi are fraţi, surori, nepoţi, şi gândurile noastre ii caută pe toţi în amintiri de altădată, iar pieptul se înalţă într-un suspin amar.

Privirile se rotesc în jur peste sărăcia ce ne înconjoară şi din pervazul din perete ne priveşte Căpitanul. Şi corul îşi urmează mai departe cântecul, ducând cu el gândurile noastre.

"Tremură albastre stele, / Ca şi lacrimile mele. / Dumnezeu de sus, / In inimi ne-a pus, / Numai lacrimi grele, / Pâlpâiri de stele."

Cât de greu apasă pe suflete dorurile celor dragi şi atâtea amintiri! ***"Maica Domnului Curată, / Ad-o veste minunată / Înfloreşte-n prag, / Zâmbetul tău drag, / Ca o zi cu soare. / Zâmbetul tău drag, / Il aşteaptă-n prag, / Cei din închisoare."***

Şi iarăşi gândurile hoinare se adună pe la gratii de celule, în căutarea celor ce, ca şi noi, suferă pentru credinţa legionară. ***"Peste ferici apuse / Pune-ţi mila Ta, Iisuse. / Cei din închisori, / Te aşteaptă-n zori, / Pieptul lor suspină. / Cei din închisori, / Te aşteaptă-n zori. / Să le-aduci lumină."***

Numai la Tine, Doamne, ne-a mai rămas singura nădejde şi scăpare. De la Tine aşteptăm totul, căci Tu le poţi pe toate.

Dar hoinăreala prin meleaguri depărtate nu mai durează mult, căci **Moş Crăciun, cu sacul în spate** şi cu barba fuior, ne aduce la realitate. Se împart daruri. Fiecare primeşte câte ceva: unii mai dulci, alţii mai piparate, care după cum merită.

Klein primeşte o mică carte din care, se spune, va reuşi să înveţe cum să stea sub papucul nevestei, sau, mi se pare, cum nevasta trebuie să ţie pe bărbat sub papuc.

Eu am primit o cruciuliţă, un caiet, un creion, pişcoturi, bomboane şi o bucăţică de sticlă pe care este gravată data de 25-XII-1943, doi ochi de fată şi sub ei scris: "Doi ochi negri". Ştiu ei, camarazii, cam ce doruri mă bat.

Acest Moş Crăciun, Preda în persoană, dă şi sfaturi foarte bune, şi multe. In special, are ce are cu conferenţiarii şi scriitorii care aproape fiecare capătă câte un îndreptar de autori celebri, ca spre ex. Sbârcea, Firşteoacă etc., etc, care să-i ajute în munca culturală ce depun.

Pentru darurile ce am primit, Moşul ne cere să mai cântăm ceva şi noi îl satisfacem: *"Moş Crăciun cu plete albe, / Dac-aş şti că nu te duci, Ţi-aş cânta florile dalbe..."* Moşul nu vrea să ne asculte ruga. Pleacă, pentru că mai are mulţi de cercetat.

Urmează apoi altă serie de colinde şi masa: carne şi unt, biscuiţi, bomboane şi bere. Lumea s-a înveselit. Râde, se interpelează prin fraze cântate în versuri. Se cântă câteva cântece legionare şi unul german.

Obosiţi şi cu gândurile frânte, parcă bucuroşi că a trecut Ajunul, ne ducem la culcat. În dormitor e frig destul, dar ne-am obişnuit cu el. De o bucată de vreme ne este prieten statornic.

25 DECEMBRIE 1943, CRĂCIUNUL

Mai puţin obosiţi ca ieri, ne pregătim cu zel de serbare. Se face scena şi la patru şi jumătate începem. Sunt şi familiile prezente. Se reprezintă o mică petrecere familiară.

Cântecele populare aduc cu ele nostalgia ţării depărtate şi romanţele exprimă doruri ale tuturor.

Goţu Munteanu a compus **două cântece ocazionale:**

În Fichtenhein venit-am prima oară, / În preajma zilelor de Moş Ajun. / Cântam atunci, cântăm şi-acuma iară, / Şi vom cânta la fiece Crăciun";

Refren: *"Căci cum am fost, vom fi întotdeauna: / În bucurii cântăm, ca şi-n nevoi, / Şi pentru toate noi ştim numai una, / O ştiţi cu toţi: cântaţi cu noi.";*

"Cu cântecele noastre / Pe toţi vă vom purta / Prin cerurile albastre / Şi lumi noi veţi vedea. / Vă va aduce cântul / Pe al nostru vechi pământ / Şi ţara veţi vedea / Pe aripa unui vânt."...

La al doilea cântec lumea a fost şi mai plăcut surprinsă:

"Cântăm astăzi un nou şlagăr: / <<A trecut un an de lagăr>>. / De v-aţi speriat, / Cu asta aţi probat: / N-aveţi spirit... diplomat. / Nu suntem arestaţi, / Ci oaspeţi... invitaţi."

"Au fost vremuri şi mai grele, / Am trecut noi peste ele. / Dac-or mai veni, / Orişicum ar fi, / Noi pe toate le-om primi / Cântând neapărat / / Şi veseli neîncetat."

Poşta Redacţiei

ABONAMENTE PE ADRESA:
NICADOR ZELEA-CODREANU, STR. BANUL DUMITRACHE NR. 35, SECT. 2, BUCUREŞTI
Tel.: (021) 2425471; 0745 074493
Preţul unui abonament pentru un an:
50 RON pentru **ţară** (Bucureşti şi provincie); **70** RON pentru **Europa; 130** RON pentru **Canada, SUA, Australia**.
Se pot face abonamente pentru minim jumătate de an.

Mulţumim tuturor celor care ne-au felicitat!
Le adresăm aceleaşi gânduri calde şi le dorim să fie mai apropiaţi de trecutul, prezentul şi viitorul ţării noastre!

Mariana Chirilov - Tulcea: Mihail Moruzov a fost şeful Serviciului Secret de Informaţii.. El recrutase în reţeaua sa de informatori, personalităţi din sferele cele mai înalte personaje ale timpului: miniştri, prefectul Poliţiei, ziarişti, politicieni. Printre aceştia se afla şi Horia Sima, plătit cu 200 000 lunar (cam 70 de salarii medii). Asasinarea lui Moruzov, ocupant de seamă al închisorii Jilava, în celula nr. 1, în noaptea de 26-27 nov. 1940, a avut ca scop ştergerea urmelor lui Horia Sima, acesta fiind interesat în a ascunde faptul că fusese agent informator. Ion Gigurtu, fost prim-ministru timp de patru zile, între 4-8 iulie 1940, l-a caracterizat pe Horia Sima care a intrat în acest guvern, ca fiind "un criminal de o speţă abjectă".

Coca Eftimie – Călăraşi: Da, aveţi dreptate: multe frontiere din Africa şi Orientul Apropiat au forme geometrice bizare. Fiindcă au fost trasate cu echerul şi rigla. "Artizanul" principal al graniţelor create în mod vădit artificial a fost Winston Churchill care continuă să provoace şi în prezent conflicte şi moarte: bunăoară, englezii care aveau mandatul britanic asupra Mesopotamiei, au impus limitele teritoriale Irakului fără a lua în consideraţie diferitele grupuri etnice şi religioase ale ţării: suniţii , shiiţii şi kurzii. Decizia din Downing Street 10 a avut ca urmare numeroase evenimente sângeroase întrucât cele trei grupe etnice, total diferite, erau unite cu forţa. Trasatorii de graniţe au făcut cea mai mare nedreptate poporului kurd: între 27 şi 36 milioane de kurzi trăiesc în Turcia, Siria, Irak, Iran, constituind cel mai mare grup etnic fără un stat propriu.

Tiberiu Vasilache – Bucureşti: Despre bombardamentele din 1944 asupra Capitalei am scris în urmă cu câţiva ani în pamfletul "Pupincurismul din grădina Cişmigiu". Precizările pe care le faceţi sunt binevenite şi, ca atare, le dăm publicităţii. Au fost 17 bombardamente aeriene asupra Bucureştiului, care au ucis 5524 de locuitori, au rănit 3373 de oameni şi 47.974 au rămas fără adăpost, devenind sinistraţi . Cel mai devastator atac nu a avut loc la 4 aprilie: a fost la 7 mai 1944, între orele 10.49 şi 12.06, când un număr de 700 de avioane, dintre care 500 de bombardament, de tip B-24, fortăreţe zburătoare, şi 200 de aparate de vânătoare s-au năpustit asupra Bucureştiului. Zgomotele asurzitoare parcă anunţau apocalipsa, parcă era şi o eclipsă de soare. În cele 17 atacuri din primăvara anului 1944 au luat parte 3640 avioane de bombardament de diferite tipuri, însoţite de cca. 1830 avioane de vânătoare. Pentru apărarea oraşului s-au ridicat şi au angajat lupte antiaeriene, în inferioritate numerică, 600 avioane de vânătoare româneşti şi 700 germane.

Grigore Petcu – Arad: Sionismul, necesitatea emigrării în Israel, a apărut în urmă cu 130 de ani. În 1881, la Focşani, un grup de evrei au hotărât construirea aşezărilor evreieşti în Eretz Israel, cum să se ajungă acolo şi cum vor munci pământul. Cel care a luat această iniţiativă a fost Theodor Herzl. Trei luni mai târziu vasul Thetis, cu 228 evrei din România, majoritatea din Moineşti, ieşea din portul Galaţi cu destinaţia Eretz Israel; aceştia au înfiinţat primele aşezări evreieşti la Rash Pine şi Zichron Yacov.

Iuliu Drăgan – Curtea de Argeş: Zizi Lambrino, prima soţie a lui Carol al II-lea, a primit un mare fond bănesc (500.000 franci francezi, plus un fond 2.200.000 de franci plătibili în următorii 20 de ani), cu condiţia să părăsească România. Ea a încasat cecul, a plecat la Paris, ulterior la Cannes, trăind aici toată viaţa, neavând nici o ocupaţie. După 1990, nepotul ei, Paul de România, vorbitor al unei stranii limbi române, s-a stabilit în ţară pe post de „recuperator", fiind implicat în peste 35 de procese cu ministerele de Externe şi de Economie, cu Banca Naţională, cu RAAPPS etc. Împreună cu soţia sa, „prinţesa Lia", acest "iubitor al poporului român" este nelipsit de la toate sindrofiile mari.

Elvira Timofciuc – Suceava: Mişcarea Legionară a fost deosebit de activă în Bucovina. La funeraliile lui Gh. Gligor din 1937, ucis în Grădina Publică din Cernăuţi, au participat peste 12.000 de persoane coordonate de prof. Leon Ţopa. Gh. Gligor a fost ucis de un evreu, Isidor Kaschman, la instigarea lui Eduard Wagner, membru al organizaţiei comuniste "Margenarit". Locul asasinării lui Gligor a devenit loc de pelerinaj pentru legionari. O altă victimă în rândurile legionarilor bucovineni a fost înregistrată în oraşul Siret. O echipă naţional–creştină (L.A.N.C.-ul lui A. C. Cuza), condusă de N. Robu, i-a surprins pe legionari făcând propagandă în acest oraş, iar în altercaţia produsă, Mihai Ţurcanu din localitate şi–a pierdut viaţa. La înmormântarea sa şeful legionar al Bucovinei, Vasile Iasinschi, şi Neagoe Flondor au citit discursul funerar. Cuziştii au profanat şi mormântul legionar ridicat pe Dealul Crucii de lângă Rădăuţi. Ceea ce este surprinzător - în ambele cazuri (Gligor şi Ţurcanu) - e că nimeni nu a fost tras la răspundere, nimeni nu a ispăşit vreo pedeapsă penală.

Iosif Vigu – Câmpia Tuirzii: Reţinem din rândurile dvs. caustice: "În 1939, când s-a înfiinţat Frontul Renaşterii Naţionale de către Carol al II-lea, au aderat la acesta, volens-noles, marea majoritate a politicienilor, îmbrăcând uniforma albastră. Cu această ocazie cinicul Const. Argetoianu a spus: "bordel nou cu curve vechi". Dar eu ţin să fac o precizare: cine era îmbrăcat în uniformă şi era fotografiat lângă rege? Conul Costică! Ceea ce mă face să-mi amintesc de hârjoneala din copilărie: "cine zice, ăla e!!"

Iacob Rusescu – Piteşti: "Capitala Statelor Unite este Tel-Aviv!" ne spuneţi dvs. Argumentele sunt solide: "În urmă cu câteva luni Netanyahu, premierul Israelului, a ţinut un discurs în faţa Congresului american. Maestru al oratoriei politice, inflexibil, a ridicat de 31 de ori în picioare pe reprezentanţii poporului american, care au aplaudat vorbele tăioase ale lui Netanyahu. Acesta a spus, între altele: 1) Israelul nu se reîntoarce la graniţele de dinaintea Războiului de 6 zile din 1967; 2) Ierusalimul va rămâne pentru eternitate capitala reunită a Israelului; 3) Nici un refugiat palestinian nu se va putea reîntoarce în Israel; 4) Colonii evreieşti vor rămâne acolo unde se află, în afara viitoarelor graniţelor ale Israelului; 5) Dacă lumea nu va opri marşul Iranului către bomba atomică, o va face Israelul. În urma acestui discurs incendiar, Beniamin Netanyahu s-a reîntors la Ierusalim ca un învingător, el având Congresul american de partea sa."

Ion Stroiescu – Comarnic: Ne întrebaţi de ce suprasolicitata pârtie Clăbucet din Predeal era cunoscută sub numele de M.T.R. şi de ce? În 1941 mareşalul Antonescu a înfiinţat organizaţia Munca Tineretului Român, destinată tinerilor între 16-18 ani, înainte de a fi recrutaţi în armată, pentru a presta diferite munci de folos obştesc - o copie fidelă a taberelor de muncă legionare create de către Corneliu Zelea-Codreanu. Sediul central al M.T.R-ului era în Breaza şi funcţiona în fostele vile care aparţinuseră până în toamna anului 1940 organizaţiei de elevi şi liceeni "Straja Ţării" a lui Carol al II-lea. Primul obiectiv major al MTR-ului a fost darea în folosinţă a pârtiei de schi de la Predeal, care a necesitat un mare volum de muncă pentru defrişarea şi nivelarea ei la nivelul standardelor internaţionale. A fost dată în folosinţă în decembrie 1942. Tinerii, în număr de câteva sute, au defilat cu lopeţile şi târnăcoapele pe umăr în faţa gen. Pălăgeanu, şeful organizaţiei M.T.R. şi a generalului german de corp de armată Hansen. La terminarea războiului regimul comunist a desfiinţat această organizaţie, dar a rămas rodul muncii tinerilor, pârtia de schi, lungă de peste un kilometru, pe care dvs. vă petreceţi în mod plăcut timpul liber.

Titu Mihalache – Craiova: Evreii din Bucureşti şi din toată ţara nu au purtat în piept o stea galbenă cu şase colţuri, ca semn distinctiv. La 3 sept. 1941 cabinetul ministrului de Interne al României emisese un ordin prefecţilor prin care stipula faptul că evreii erau obligaţi să poarte steaua lui David, dar în urma întâlnirii pe care Wilhelm Filderman (care deţinea funcţia de preşedinte al Uniunii Comunităţilor Evreieşti) a avut-o cu Ion Antonescu, la 9 oct. 1941 Mareşalul a anulat ordinul.

Emilian Ghika

ISSN 1583-9311

Redactor şef: **Nicoleta Codrin**

Colegiul de redacţie: Emilian Ghika, Corneliu Mihai, Ştefan Hâncu, Marius Prichici, Viorel Bârzeanu

Relaţii cu publicul: **Str. Mărgăritarelor nr. 6, sector 2, Bucureşti** - ***Vinerea, orele 15–17***
(zona Circului – inters. cu Ştefan cel Mare, colţ cu str. V.Lascăr)
Tel.: (021) 2425471 sau 0745 074493
e-mail: cuvantul-legionar@zelea-codreanu.com

